

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY
CALCUTTA.

This book was taken from the Library on the date last stamped. A late fee of 5 pP. will be charged for each day the book is kept beyond a month.

2 JUN 1962

PL. 1. 00.

300HFC-51-37 LNL/60-12-1.00-50,000.

உள்ளுறை.

அதிகார எண்.	பெயர்.	பக்கம்.
	முதலுரை	
1.	பழர் தமிழ் மக்கள்	1
2.	சாக பல்லவ சோழரும், கள்ளரும்	20
3.	அரைவர்க்கின் முற்கால நிலைமை	67
4.	புதுக்கோட்டை அரசரும், குறுநில மன்னரும்	76
5.	சாதி, சாட்டுக்கட்டம், சாடுகாவல்	92
6.	சன்மக்கள், தற்கால நிலைமை, சீர்திருத்தம்	119
	பட்டப்பெயர்கள்	145



18 1/2 Cm



SHELF LISTED

Ten
E 72.7
Ve 366A

முகவுரை

குடிசெய்து சென்ற வெருவற்குத் தெய்வம்
மகத்தித் தான்மூர் துறம், —திருவள்ளுவர்.

உலகத்தில் எவ்வகையான ஏற்செயலுக்கும் ஊக்கமும், உணர்ச்சியும் இன்றியமையாதன. மக்கள் அவற்றை அடைதற்குரிய சாதனங்கள் பலவற்றிலும் அவர்களுடைய முன்னோரைப் பற்றிய அறிவும், நினைவும் நிறத்தவை. ஆக, அக் கோக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப் ப்பற்ற தேச சரித்திரங்கள் பெரிதும் பயன்படுவனவாம். ஒரு சாதி அல்லது வகுப்பினக்குறித்து எழுதப்படும் சரித்திரம் அவ்வகுப்பினர்க்குள் உணர்ச்சி புண்டாக்கும் அளவானது பயனளித்தல் கூடும். அன்றி, தேச சரித் திரத்திற்கு அஃது நூர் உறுப்பாகலும் அமைபும். இக் கருத்தால் பற்பல நாட்டிலும் சாதி சரித்திரம் தேர்ந்து, தலும் இயல்பே. தமிழ் நாட்டிலும் பல வகுப்பினர் தங்கள் சாதி சம்பந்தமாகப் புத்தகங்கள் எழுதிவைத் திருக்கின்றனர். ஆனால், தமிழ்நாட்டு மக்களில் தொகை யாலும், நிலவுரிமை முதலியவற்றாலும் பெரிதும் கருதப் பட்டனென்பவர்களான கள்ளர், மறவர், அகம்பகியர் எவ் பவர்களைப்பற்றி யாதொரு சரித்திரமும் வெளிவர்தலில்லை. இவ் விலை மாண்புடன், இல்லாக் கெட்டியர்களிடும், வேறிடங்களிலும் இவர்களைக் குறித்துத் திறபாங்குமயாக

எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், அவை முற்றிலும் உண்மை வந்தவர்களால் எழுதப்பட்டவை யல்ல. அது மாத்ரிமன்றி, எழுதினோர் சிலர் குறுகிய கோக்கமும், அருவையும் கொண்டோர் எனவும் கருத வேண்டியிருக்கிறது.

உள்ளகன் தொன்றுதொட்டு ஆட்சி நடத்திவந்த வகுப்பினர் என்பதை எவரும் மறுத்தற்கில்லை. இம்மாதிரியும் இவ்வகுப்பினரில் ஒரே தமிழ் பேசுதலாகிய புதுக்கோட்டை மன்னர் அரசாங்கம் வருகின்றனர். ஜமீன் குறும், பெருநிலக்காரரும் மிகுதியாக இருக்கின்றனர். சென்னை அரசாங்கத்தினால் ஏற்படுத்தப் பெற்றுள்ள ஓர் சட்டத்திலிருந்தே இவ்வுண்மை அறியலாகும். சென்னை இராஜதானியைச் சேர்ந்த ஜமீன் நிலங்களைக் கூடியவகையில் பாதுகாக்க வேண்டுமென்னும் கோக்கத்துடன் சென்னை அரசாங்கத்தினால் 1902-ம் வருடத்தில் ஓர் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இக்கொள்கையை நிலைநிறுத்துதற்காகப் பின்பு சென்னைப்படினத்து 1903-ம் வருடத்து 4-வது மசோதா சட்டமும் தோன்றிற்று. இச்சட்டத்தின் பெயர் 'பங்கிடக் கூடாத நிலைச் சொத்துகளைக் குறித்த சென்னைப்படினம் 1903-ம் வருடத்து மசோதா சட்டம்' (The Madras Impartible Estates Bill, 1903) என்பது. இதன் எல்லைக்குள் (மேலுமூறுக்குள்) அகப்பட்ட ஜமீன்களில் தஞ்சையில் உள்ளவை: கண்டர்கோட்டை, கல்லாக்கோட்டை, கோனூர், கில்லத்தூர், பாண்டவனம், பாப்பாநாடு, சிங்கனம், மதுக்கூர்; மெலவாசல், சேந்தக்குடி, அத்திவெட்டி. என்னும் பதினொன்றாம். இவற்றுள் கோனூர், அத்திவெட்டி என்

தாம் இரண்டிலே மற்வறையெல்லாம் உள்ள வகுப்பைச் சேர்ந்தவை. அவ்விரண்டுக்கூட ஆதியில் உள்ள ஜமீன் கிரீச் சேர்த்திருத்தனவே. மற்றும் பாண்டியக்காரர்களைப் போன்றோ சிறிது ஏற்றத்தாழ்வாகவே செல்வமும், செல்வாக்குமுடையோர் பலர் இவ்வகுப்பில் இருந்திருக்கின்றனர். இவ்வகுப்பினைக் குறித்து எழுதினோர் யாரும் இவைகளைச் சிறிதும் ஒர்ந்தவனெனக் காணப்படவில்லை. இக்காரணத்தாலேயே உள்ள சரித்திரம் என்னும் இவ்வுரைநூல் எழுதுமாறு நேர்ந்தது. இங்கே கூறியவற்றி னிருந்து சிறிது பணமும் நிலமும் படைப்பதே மனித வாழ்க்கையின் உயர்ந்த குறிக்கோள் என மதித்துவிட்டே சென்று யாரும் மறத்தும் நினைவாரென எண்ணுகின்றேன். அவை அவ்வுயர் குறிப்பினை யடைதற்குத் தடை யாவதன்றித் துணியாவதுமில்லை. கல்வி அறிவு ஒழுக்கங் களும், வாய்கமை, தாய்கமை, அன்பு, அருள், ஒப்புரவாற்றல் முதலிய குணங்களுமே மக்களை உயர்நெறியிற் செலுத்த வனவாகும். இவை யுடையோரையே மேன்மக்கள் என அறிவுடைபோர் கூறுகிற்பர். யான் முன்பு காட்டிய தெல்லாம் சரித்திர மெழுதுவேர் சாதாரணமாக மேற் கொள்ளத்தக்கவை இவை என்பது பற்றியேயாகும். உள்ள இனத்தவராகிய மறவர், அகம்படியர்களும் இதனைத் தம் தம் சரித்திரமாகக்கொள்ளுதலும் பொருத்தம்.

இதனைப்படிக்கும் அறிஞர்கள் சில கற்பனைக் கதை போலன்றி உண்மை யாராய்ச்சியுடன் கூடிய சரித்திரமாக எழுதுதற்கு யான் பேரிதம் முயன்றனேன் என்பதனை யும், வேறு எவ்வகுப்பினரையும் உள்ளவரும் தாழ் நிலைத் திலை என்பதனையும் நன்கு அறிபக்கடும். எவ்வகுப்

இனி இழிவுபடுத்தினும் அது தேசத்துரோகமா மெய் பதே என் கருத்து. இதற் கேட்டப்பெற்றதன் பன செய்திகள் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் படித்தறிவவேண்டியவை வென்றும் என்னுமின்றேன்.

கள்ளர் கூறுபடுவர் கிற்சில இடங்களில் செல்வத்தினும், கல்விதிலும், ஒழுக்கத்தினும், பழக்க வழக்கங்களிலும் மிகவும் சிறிதிலை யடைந்தவர்களாய்க் கவலைக்கிடமான கிளைவின இருக்கின்றன என்பது உண்மை. அத்தகையோர் கிறித்தனும் நன்மை யடைதற்கு இப்படித்தகம் காரணமாக இருக்குமேல் அப்பொழுதுதான் இஃது எழுதப்பெற்றதன் கோக்கம் கிறையேறியதாகும்.

இனி, கள்ளருடைய கேட்டின் பெயர்களிலும், பட்டப் பெயர்களிலும் பல வழக்கத்தில் உருச்செய்த உண்மை யறியக் கூடாதனவாகவுள்ளன. ஆராய்ச்சியில் உண்மை வெளிபான கிற்சில பெயர்கள் மாதிரிக் செய்பஞ் செய்பப்பெற்றார், ஏனையவை வழங்குதலையும் இதில் எழுதப்பெற்றுள்ளன. மற்றும் கள்ளருடைய கேட்டு கிரகக் களும், பழக்க வழக்கங்களும் முதலியவற்றில் இன்னம் ஆராய்ந்த காவலேண்டியவை பல இருத்தல் கூடும். என் அறிவு ஆராய்ச்சிக் குறைவால் பல சிறுதகள் தேர்ந்திருத்தனம் கூடும். அவைகளைக் காண்கின்ற அறிவுடைபேர் கள் என்மேல் அருள்கூர்ந்த அவற்றைத் தெரிவிப்போல் அடுத்த பதிப்பிலே இதனைப் பின்னும் செப்பஞ்செய்த வெளிவிட இடனுண்டாகும். கவிவர் குறைந்தருடைய முறைமைகளையும், மனோபாவங்களையும் என் எங்கு அறிவாயல் ஏதேனும் எழுதிவிருப்பினும், அவர்கள்

அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் எப்படியாவது இரதன் வெளிவந்தது குறித்த மகிழ்ச்சியுற்ற இதனை ஆதரிப்பார் களென்றே கிணங்கினேன்.

இனி, இரதன் எழுததற்கு இன்றியமையாதனையும் இடைத்தந்தரியனவுமாகிய புத்தகங்களை பெல்லாம் எனக்குத் தந்தும், இடைவிடையே இதனை விரைந்தெழுத மாறு தாண்டியும் குப்பகோணம், வாளுதலற கழைக்கல் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராயெ எனது நண்பர் திருவாளர் T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள் செய்த பேருதவி ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாணதன்று. அவர்கள் உதவியிருந்திலதேல் இப்புத்தகம் இவ்வளவில் திறந்வேறு வது அருமையே. மற்றும் ஒவ்வொரு வகையில் இதற்கு உதவிபுரிந்தோர் திருவாளர்களான பாப்பாநாடு இளைய ஜயீந்தர் P. S. இராமலிங்கசாமி கிஜய தேவர், திருச்சி N. ஜகாசெயம் ஐயர் 19.௭., 19.௮., அன்19ல் B. குமாரசாமி முதலியார் 19.௭., சிவசங்கை S. சோமசுந்தரம் பிள்ளை, மிலட்டேர் D. உலகநாதத் தஞ்சைசரயர் 19.௭., என் இளவல் M. கோவிந்தராஜ ஈட்டார் 19.௭., இவர்களும் இப்புத்தகத்தில் இடைவிடை குறிக்கப்பெற்ற வேறு சிலரும் ஆவர்.

தஞ்சைக் கள்ளர் மகா சங்கத்தினர் இதனை அச்சிடுதற்கு வேண்டும் பொருளினினை அன்புடன் தந்து உதவினர்.

என் அன்பர்களான திருச்சி, சென்ட் ஜோசப் கழைக்கல் தமிழ்ப் பண்டிதர் திரு. இ. இராம. ஈடேசம்பிள்ளை யவர்களும், தென்னார் திரு. அ. கணபதிப் பிள்ளையவர்களும் இதனை அச்சிடும்பொழுது எனக்குச் செறிதம் உவகி

புஷ்பாபாசம் வழங்கும்போல் சிதைவிருத்தம் முதலியன செய்த உதவிபுரிந்தார்கள். இங்ஙனம் பலவகையாலும் உதவிபுரிந்தோர்க்கும், இதனை அழகுபெற அச்சிட்டித் தந்த டாக்டரன் அச்சக்கடத் தலைவர் திருவாளர் V. P. ஜெகநாத சிங்ஸயவர்கட்கும் என்றும் என்நி பாராட்டும் கடப்பாடுடைப குகின்றேன்.

ந. மு. வே.

கள்ளர் சரித்திரம்.

முதல் அதிகாரம்

பழந் தமிழ் மக்கள்.

தமிழகத்திலே தஞ்சை, திருச்சிநாப்பள்ளி, புதுக்கோட்டை, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஆகிய ஈரடுகளில் இருந்துவரும் ஓர் பெரும் குழுவினரைக் கள்ளர் என்னும் சொல் குறித்து நினைந்தது. இப்பொழுது இக்குழுவினரில் நீதிமன்றங்கள் பலவும் அமைத்துத் தம் தமது நாட்டினை ஆட்சிபுரிந்து வருகின்ற ஓர் மன்னரும், ஐயுறில் மன்னராய் பல சமீன்கூர்களும், பெரு நிலவுரிமை யாளர்களும் இருக்கின்றனர். இன்னவரின் முன்னோர் பழைய ஈரளில் எங்கிடத்தில் எச் நிலைமையில் இருந்தனர்; இடைக்காலத்தில் அவரது நிலைமை யாத; இப்பொழுது எப்படி இருக்கின்றனர்; என்பன போன்றவை இந் நூலின் ஆராய்ந்த காட்டப்படும். அதற்கு முன் இந்திய நாட்டிலும், ஈழம், கடலாம் முதலிய நாடுகளிலும் பண்டை ஈரளில் விந்நிருந்த மக்களைக் குறித்துப் பொதுவாக ஒரு சிறிது ஆராய்வது இந்நிலைமை யாதது.

மிகப் பழைய ஈரளினை ஈரர் என்ற ஓர் வகையினர் இந்திய நாடு முழுதும் பரவியிருந்தனவென்றும், தின்பு இந்தியாவிற்குப் புறம்பே வட்டிழைந்த நேபய்க்களி

விருந்த திராவிடர் என்பார் இத்தியாவுட் புருத்த சிந்தி
 சிந்தாக இக்காடு முழுதும் பாகிளரென்றும், அதன்மீன்
 ஆரியர் என்ற கூட்டத்தார் அங்கனமே இக்காட்டித்
 புருத்த பாவ துற்றனரென்றும் சரித்திரக்காரர் கூறு
 கின்றனர். இதுபற்றி எத்தனையோ வகையான கொள்
 கைகள் உண்டு, 'ஆயிரத் தென்னுறு ஆண்டுகளின் முக்
 திய தமிழர்' என்னும் நூலின் ஆக்கிழத்தின் எழுதிய
 அறிஞர் ஸி. கணகசபைப்பிள்ளை யவர்கள் இத்தியாவின்
 விருந்த பழைய மக்களைப்பற்றிப் பெரிதும் ஆராய்ச்சி
 செய்திருக்கின்றனர். முன் சொன்ன முத்திரத்தாசா
 யும் குறித்த அயரும் அங்கனமே ஒப்பியிருக்கின்றார்.
 எனினும், திராவிடர்க்கும் ஆரியர்க்கும் ஈடுவே தமிழர்
 என்ற எழுப்பினை அவர் புருத் தகைக்கின்றனர். அவ்
 வவர் கொண்கைப்படி நாகர், திராவிடர், தமிழர், ஆரியர்
 என்ற நான்கு பிரிவுகள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால், அவர்
 எழுதியதி லிருந்தாவது, மற்றையோர் எழுதியதி லிருந்
 தாவது இப்பொழுது காணப்படும் மக்களில் இன்னவரோ
 நாகர், இன்னவரோ திராவிடர் என்று இவ்வாறு திட்ட
 மாக வகுத்துகாக்கக் கூடவில்லை. உரைப்பது அத்தனை
 பெளியதன்று. எனினும், மற்றத்த விடக்கும் உண்மை
 களைக் காண அவாயததும், அது குறித்த ஆராய்ததும்
 இவப்பே பாகளின், பழைய தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணக்
 களையும், புராண, இதிகாசங்களையும், கவ்வெட்டு, பட்ட
 யம், பித்தகலத்தோர் எழுதிய சரித்திரங்கள் என்பவைய
 களையும் பற்றாகக் கொண்டு, இக்காலத்து மக்களியல்பு
 களிற் பொருத்தவனவற்றை அவற்றடன் ஒப்பிட்டுப்
 பார்த்து ஒருவாறு உண்மையெனத் தேர்ந்து மனவகை
 வெளிப்படுத்தலே இவ்வாராய்ச்சியின் நோக்கமாம்.

தொண்டி நாலிலே நாகர் என்ற பெயரிலுள்ள பக இடம்
கனிக் மேன்மை யுற்றிருந்தனர் என்பதற்குப் பல சான்று
கள் உள்ளன. ஒரு காலத்தில் மயனேயர் எனப்படும்
ஆறு கோடி கந்தருவர் பாசனத்திற்குத் தாருகைய
தலை கிழத்த மணிகளையும், அன்னல எட்டிலையும் வெள
கிச்சொண்டன கொண்டும், நாகர் திருமாளிடத்திற் கொண்டு
முறைவிட, அப்பெருமான் அவர்களை கோத்தி, 'நாகர்
நாசா என்னும் கக்காயத்தின் கைத்தருக புருகுச்சன்
என்பாவிடத்தில் வாம் ஆவேசித்த தக்கன் பகையனா
அடக்குதல்' என அருளிச்செய்தன கொண்டும், நாகர்
அது கேட்டு ஊங்கி விடைபெற்றுப் பாசனம்புக்கு, தக்
கன் உடன் பிறந்த நருமகை பென்பாவிடப் புருகுச்ச மன்ன
னுக்கு மனைகிவாய்படி அனுப்பினகொண்டும், அவனும் அவ்
மேரிதடன் சென்ற அவனைப் பாசனத்திற்கும் கொண்டு
வந்த விட அம்மன்னவன் மாடுபாளின் பேரொளியாக
ஆவேசிக்கப்பட்டு, அக்கந்தருவர் பாலகையும் அழித்த
கிட்டித் தன் பட்டணம் அடைத்தன கொண்டும், புருகுச்ச
னுக்கு நருமகை கவிற்றில் திரைதலையு என்பான் நோன்
தின கொண்டும், அந் திரைதலையின் வழியிலே சத்திய
விதன், திரிசங்கு, அரிச்சந்திரன் முதலிய அரசர்கள்
நோன்றின கொண்டும் விட்டுணு புராணம், நாலாம் அம்
சம், மூன்றாம் அத்தியாயத்திற் சொல்லியிருக்கிறது.

நாகர்களைப்பற்றிக் கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கூறு
மாறு:—

“தொகையிற் பெருக்க மடைந்த நாலிலே வாய்த்த
ஒரு சாதியார் இத்தியா, கட்டாம் (பர்மா), இலங்கை
பெய்தும் நேயக்கனிக் பெரும் பருதிலை ஒரொரு

காலத்தில் ஆண்டிருக்கின்றனர். இராமாயணத்து நாடகிட்ட படகும் இவர்கள் பெயரைக் குறிப்பதன்மீத தேவன் னுட்டின் கவனமிருந்த இவர்களை அச்ச கணகப் பிழைவருமாறு கிரித்துக் கூறுகின்றது. 'போகவதிக் கருகே நாசர் வாரும் பதி பொன்றுகது. அது பெரிய தெருக் கணையும், மதிற் காப்பினையும் உடைபது. தம் கணகப் பத்களால் மிகவும் கொடுமை வாய்ந்துள நாசர் கமந்தரின் சேனைக் கூட்டம் அதனைக் காவல் புரியா கிற்கும். மணி யிலங்கு மண்டபத்தில் அரியனை கீற்றிருந்த அவர்களை யானும் அரசன் வாகனம் பெண்பான். அக் கணகையும், கணகப் புறத்தையும் நங்கு தேடுகின்'

"இ. மு. பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் கண்ணன், பழமை யாழகட்டு இடைபில் காரகாண்ட காமகன் இருத் தனவாகமகிபாளும் விளக்குகிறது. திங்கள் மாயிற்றோன் திய ஆரிய வாகசர்கள் இப்பொழுது தில்லி (Delhi) கிரு க்கு மிடத்திற்கு அருகில் ஒரு ககாமகக் கூங்கிருத்த கககா பென்று அப்புறப்படுத்தியதா கித்தூல் உரு கிற்கும். கதா காயகனான அருச்சுனன் திரத்த பாத்நிகா கொன்ற பொழுது உலுபி என்ற கக கண்கி பெருந் திபையும், மணிபுரத்த பண்ட கக வாகனமே கித்திர வாகனன் மகன் கித்திராககைதகையும் மகந்து கொண்ட னன். இவன் மகன் தட்சகன் வந்த கக வாகனம் கொள் ளப்பட்டான். கொலைபுண்ட பீட்டித்தின் மகன் ககமே சயன் கககருடன் பெரும் போர் கினைத்த அவகா ஆரிக் கணககா மடிவித்தான். மத்தம், இ. மு. ஆறுவது நூற் றாண்டில் மகத கக கககாது ஆட்சியிலிருந்ததா கி கித் திர ஆராய்ச்சியாக் விளக்குகிறது. இவ் ககிசத்த ஆரும் அரசனாக அகாத கத்தருகின் கககத்திற்கும் ககககம்

புதிதில் தம் புதுக்கோட்டைகளைப் போதித்த, நாகர் பெரும்பாலும் அகத்தையே தழுவுப்படி செய்தது.”

“இலங்கைத் தீவின் கிரித்திர மெல்லாம் தொடக்கத்தில் நாகராய் பற்றியே உருவிற்கும், வி. மு. ஆளுகை தாற் குங்கும் இத்தீவின் குடபாசெல்லாம் நாகர் ஆளுகையில் இருந்த தெனவும், அது பற்றியே இதற்கு நாகத்தினம் என ஓர் பெயர் வழங்கிற்று எனவும் முன்னால் மேற் கோவ்வளம் அறிப்படுகிறது, கல்யாணி நகர்தான் நாகராய தலைநகர். கல்யாணி யரசன் தன்னை மகன் கனகபுரமாதேவன் யாசனாயி ஒரு நாகனுக்கு மணஞ் செய்கிக்கப் பட்டான். இம்மகன், கல்யாணிக் கெதிரில் இக்கிபக் கனாவில் இக்காலத்தா இராமேச்சரத்திற்கு அருகேயுள்ள கீதமாநகர் குன்றம் போதும். ஆகிரித் தென்னுறது ஆண்டுகளின் முன் இப்பற்றப்பட்டு இய் பொழுது அமராவதி முதலிய இடங்களிற் காணப்படுகி னிலைகள் பின்புறத்திற் கூப விரிந்த பாம்பின் தலை புடைபள வாய் நாகநகர் குறிப்பளவாகவுள்ளன, அமராவதிய் பாழானிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இக் கிலைகளின் இது பிள்ளைகள் சென்னையிற் பொருட் காட்டு மன்றத்திற் காணவாம். இக் கிலைகளில் அரசர்க்கு மூன்று படமும், அவர் மகளிர்க்கு மூன்று படமும், மற்ற நாகர்க்கு ஒன்றைப் படமும் காணப்படும். தொழிற்றிறம் பொ ருத்த இக் கிலைகளை விபத்திய புனைவர்கள், இந் நாகரை அரவின் தன்மை வாய்ந்த மக்களுருவும் பாம்புருவும் கைந்த மெய்வின தென்றே கினைத்தனர் போதும், பன் னாடக் காலத்தத் தமிழ்ப் புலவராரினாரும் இக் கெண் னுமென்கொண்டிருந்தனர், என்னை? தம்நகரத்தாக்கா லுக்கட் திறப்பினாராய்க் கூறி, தமக்கு முற்பட்ட நகரத்

தவறாப் பாரிஸ் செழிப் பாதலத்தையறிவாராய்க் கூறி
 யிருக்கின்றனர். சோழர் தலை நகராயிவ் காவிரிப்பூம்
 பட்டினத்தின் தொன்மையையும், செல்வப் பெருக்கை
 யும் குறித்தற்கு, இளம் கோவடி கன், “சாசனீகரொடு
 நாக நாடதனொடு, போசனீன் புலகு டன்னும் புரார் நன்”
 என்று கூறுவர். சூரனின், சூரிரத்தென்னு நுண்டினனின்
 மூன்றிருந்த தமிழாறு நிகர்ப்பில் நாகரீகமும் தொன்
 மையான நாடாண்டோர் உண்டென்ற கொள்கையிருந்த
 தாகக் கொள்ளுதற் செறி” என்பன.

இவை பெண்ணை சரித்திர வுண்மை நிறுத்த கூற்றுக்
 கள் என்பதில் ஐயமில்லை. மேற் காட்டியவற்றிலிருந்து,
 நாக கொன்பார் இந்திய நாட்டினும், இந்தியாவின் தெற்
 பினும் பிறும்பினும் உன்ன தீவுகளினும் மிகப் புகழை
 நாளில் வாழ்ந்த வந்த மக்க னென்பதும், குரிய சந்திர
 குலத்தப் போராசாய்க்குரும் இவ்வருப்பினருடன் கல்
 பாணத்தாற் கண்டிருக்கின்றன என்பதும், இன்னவர்
 நாகரிகத்தில் மிக மேன்மை புற்றிருந்தவ னென்பதும்
 நன்கு வெளிபாதல் காண்க. இங்ஙனம் பண்டையநாடு
 களில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள் நாகர் என்னும் ஒரே பெய
 ரால் வழங்கப்பட்டிருப்பினும், அவரெல்லாம் நாகரிகம்
 மிகுடைபார் என அறிவப்படின்மும், அவர்களுக்கும் எங்
 கனாகப் பிரிவும் இல்லை பென்றாகுத. அவ்வவர் ஒழுக்கக்
 களில் எற்றத் தரவில்லை பென்றாகுத கூறலாமையாத.
 காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த சாதலன் என்னும் கவி
 னன் எப்பிலறிப் பொருள் தேடச் செல்லுங்கால் இடை
 யே எப்பினுடைபா நிற்க, ஒருவாறு உயிர் பிழைத்து,
 அருளுென்ன நாகர் மலைய அடைந்த, அக்குண
 நக்கொணர் என்னும் நாகர்களுக்கு கல்வறிவு கூறி அயிர்

களைத் தீ நெறியினின்றும் கீங்குவித்த மீண்டனன்; என, மணிமேகலை உறுவதானும் இஃதறிபவாரும், எவ்விதம், புத்தமதத்தின் மேன்மையை உணர்த்தாதற்கும் பிறகாச் சிறிது தாழ்த்தல் கூறியிருப்பதாக இவ்விடத்துக் கருதுதலும் இழுக்கன்று.

தகவரோடு, நாகபுரம், நாகம்மை என்ற இடங்கள் மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ளன. நாக நாடானது, “கீழ் லெ மருக்கின் நாக ராடு” என்றும், “நாக நன்குட்டு நாளாதி போகலை” என்றும் கூறப்பட்டிருத்தலின் அஃது இஃதிறையின் கிழக்கேயுள்ள ஓர் பெரிய நிலப் பரப்பு என்பது பெறப்படும். ஒருக்கால் அது நாக பட்டினத்தைத் தொடர்ந்து கிழக்கே விரிந்து கடல் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் இருக்கலாம். கோழி தொகு வலை மணம் புணர்ந்த பிலிவனையின் தக்கையாடிய வலை வணன் என்னும் அசைஞல் ஆனப்பட்ட நாக நாடு என்பது முற்கூறிய நாக நாடே, பிறிதொன்றோ தெரிய வில்லை. நாகபுரம் என்பது தெற்கென்குந் தீவைய சீவக (ஜாவா) நாட்டின் தலை நகர்; இஃதிறை குகத்தில் வந்தோரான ஸ்ரீ சந்திரன், புண்ணிய நாகன் என்னும் வேந்தர்களுக்கு இருப்பிடமானது.

இனி, இதுகாறும் காட்டிப் போத்தவற்றன் ஒன்றே னும் வடவேங்கடம் தென்குமரிகிடப்பிட்ட தமிழகத் தன் வாழ்ந்தோரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதற்கு இட வில்லை. தமிழக மக்களைத் தெரிந்து கோடற்குப் பழைய தமிழ் தாக்களை நெடுந் கருவியாவன. அவற்றடல் இஃதே பிறவும் கருவியாத எனையும். ஆகவின் அனற் றந்த தலைவாசக்கொண்டு தமிழொன்பார் வாகவென்ற பார்ப்போம்.

திராவிடம் என்ற சொல்லானது தமிழ் எனத்தெரிந்த தென்ற ஒரு சாராகும், தமிழ் என்னும் சொல்லுை திராவிட மாகிற்று என மற்கொரு சாராகும், திராவிடம் என்பது நாட்டின் பெயர், தமிழ் என்பது மொழியின் பெயர் எனப் பிதிதொரு சாராகும் இங்ஙனம் பைபடக் கூறுவர். கனகசபைப் பிண்ணியவர்களே இருசொல்லையும் இவைபிரிவாத வேறு வேறு எனக்கொண்டு, திராவிடர் வேறு, தமிழர் வேறு என்பர். அவர், திராவிடர் முன்னும், தமிழர் பின்னுமாக இந்நாட்டிற் குடியேறினர் என்பதன்றி, திராவிடராவர் இவர், தமிழராவர் இவர் என விளக்க வுரைத்தினர், கங்கைக் கரையிதுள்ள தமிழித்தி என்ற இடத்திலிருந்து போந்தவர் தமிழர் என்கின்றனர். தமிழர் வடக்கினின்றும் போந்தவ சொற்பது சிறுவப்பெய் பொழுது அவர் கூற்று உண்மைபாசலாம். பல்லவரிசம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் உறையிடம் தமிழகம் ஆய தென்னாடு பென்பதும், அவர்கள் ஒருகொரு கால் வடக்கினும் சென்று ஆண்மை நாட்டிலிருக்கின்றன சொற்பதமே நாம் காணலாகின்ற உண்மைகள். தமிழ் என்னுஞ்சொல் தொன்றுதொட்டு மொழியின் பெயராகவும், நாட்டின் பெயராகவும் வழங்குவருகின்றது. திராவிடம் என்னுஞ்சொல் பழைய தமிழ் வழக்கிற் காணப் படுவதன்று. திராவிடம் என்பதன் நிசிய தமிழ் என்பது பிதிலும் பொருத்ததின் கூற்றும். சிற்:-

இப்பொழுது இந்தியாவிற்ருத் தெற்கிதுள்ள இக்க மாடலானது ஓர் காவத்து ஒரு பெரிய நாடாக விருத்த தென்றும், அந்நாட்டிற்குள் முதன் முதல் மக்கள் தேதன் நிப் பின்பல் நாடுகட்டும் சென்றனதென்றும் தென்கிழத் தெவத்து ஆசிரியரைய வக்கல் என்பவர் தமது ஆராய்ச்சி

யாற் றண்டு உறுவென்றனர். அங்ஙனம் இருந்து அழிவுற்ற ஈட்டினைக் குமரி கண்டம் என்றும், இலமுரீயா என்றும் பிற்காலத்தார் வழக்குவாராயினர். குமரி கண்டம் என்பது வடக்கில் விரிபுமும், தெற்கில் தென் கடலும், கிழக்கில் சாவகத்தீயும், மேற்கில் மடகாசிகர் தீவும் எல்லைபாச வுடையது என்பர். இஃது அழிவுற்றதை மேற்புற ஆசிரியர் பலர் வலியுறுத்துகாக்கின்றனர். கலித்தொகை, கிலப்பதிகாரம், இகாறவஞ்ஞாபப்பொருளுகா முதலிய பழைய தமிழ் நூல், உகாசனாடும் இவ்வுண்மை புலனுக்கின்றது. தென்புலியில் முதன் முதல் நேருந்தியோசே தமிழ் சென்பதும், அங்ஙனவர் யின் பல ஈடுகட்கும் முகாறபே குடிபேறினசென்பதும் கருதக் கிடக்கின்ற வுண்மைகளாம். திருவள்ளர் ஸி. வே. மாணிக்க காயக்கர் அவர்களது சீரிய ஆராய்ச்சியின் முடிபும் இஃதே. முதன் மக்களின் நேருந்தத்திற்கு கெடுக்காமைபின்னரே தமிழகம் அங்ஙன தமிழ் ஈடு என்ற வகையகாற ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

‘சதுமதையாசியம் கருளுன் சாமுமுதம் தினதாயின்

முதமொழி யனுதிபென மொழிருகதம் விலப்பாமே’

என்று அறிஞர் கந்தகம் பிள்ளை பவர்கள் கூறிவிரும்புகிறிருந்த தமிழ் இந்தியா முழுவதும் வழங்கியதென்பது அவர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபு என அறிவலாகும். யின் ஒரு காலத்தில் தமிழக மென்பது தென்னிந்தியா முழுதுமாகி இருந்திருத்தல் வேண்டும். எனினும் இஃது வெல்லாம் காலங்கடந்த செய்திகளாதலின் இஃதற்கு விடுத்த, ஸடவேங்கடம் தென்குமரி கிடைப்பட்டி, தமிழகத்த மக்களக் குறித்தா ஈண்டு ஆராய்காம்,

புலியானது மலையும், கடும், பன்னத்தாக்கும், கடற் கையுமாசப் பருக்கப்படுதலின் கானினம் என்று வழங்

கப்பலெதாவிற்று. மலையும் கடும் சாத்த லிடம் கீரல்
 சேற்றுமையால் திரிந்து சாமாதனம் உண்டு ஆகையால்
 நிலம் ஐந்து எனவுமபடும். இவற்றை முதறபே குறிஞ்சி,
 முல்லை, மருதம், வெப்பம், பாலை எனத் தமிழ் தாங்கள்
 கூறு நிற்கும். இவற்றினுள்ள மக்கள் அங்கேயே பிசிந்து
 வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் அவ்வந் நிலங்களின் இயற்கைப்
 பண்புகளாக் சேற்ப அவர்களுடைய குளம், தொழில்,
 பெயர் முதலியனவும் வேறுபடுமாதலின் மக்கள் ஐந்து
 வகுப்பினரானர். இவையே இயற்கையின் உணவாய்
 சேற்றுமையால்கிள் தமிழ் தாங்கள் இப்பாகு பாட்டின
 அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழா நிற்கும். தமிழின்
 தொன்மைக்கு இஃதே சான்றாதல் அறிக.

இவர்களுள், குறிஞ்சி நிலம்க்குள் குன்றவர், வேட்டுவர்
 முதலிய பெயர் பெறுவர். முல்லை நிலம்க்கு ஆயர்,
 இடைவர் முதலிய பெயர்கள் வழங்கும். பாலைநிலத்தார்
 எரினர், மறவர் முதலிய பெயர்களாக வழங்கப்பெறுவர்.
 மருத நிலத்தினர்க்குக் களமர், உழவர் முதலியன பெயர்
 களாம். வெப்பநில மக்கட்கு தலைவர், பாதவர் முதலிய
 பெயர்கள் உள்வன மிகப்பெரிய களமில் தமிழகத்தில்
 இருக்க மக்கள் இவர்களே. 'இவர்களுள் குறிஞ்சி நில
 மக்கள் வலியும், வீரமும் இயல்பிலே மிகுதலாலாகலின்
 எனவனா அடக்கி யாளும் பெற்றியும் உடையவரானர்,
 இன்னவரே "கற்றோன்றி மண்டோள்குக்கலத்தே வா
 ரோடு—முற்றினுன்றி முத்தருடி" என்று கூறப்படுதலும்
 காண்க. எனினும் நாசரிமொனது மருதநிலத்தே தரன்
 முத்தம் வளர்க்கி யடைந்திருத்தல் வேண்டும். இத்தின
 மக்கள் அறிவும், காலிகமும் உடையவரான காலத்தே
 அறிவரும், அரசரும், வணிகரும், பாணர், தடிவர் முதலிய

எனக்குப் பக்கமும் அங்களுள்ளே தோன்றவாராதி
கூர். தமிழருள்ளே பதினென்குடி புண்டென்பது உலக
வழக்கம் அறிபலவது. இவ்வாற்றும் தமிழகத்தே
விருத்த இயக்கெனும் தமிழகொணப்பட, தமிழகத்தை
சூழவிருத்த பல நிறத்தாரும் காரொன வழங்கப்படுவா
ரானவர் என்க. தமிழரும், காரொன்பாரும் இடத்தாக்
வேறுபட்டவரே யன்றி, நேரவாற்று வெள்ளம் முற்றினும்
வேறுபட்டவர்கள். தமிழரது மொழியும், காரரது
மொழியும் இடம்பற்றிச் சிறிது வேற்றுமை யடைந்திருத்த
தமிழே யன்றிப் பிறிதன்று. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தி
லிருத்த காகம்மீனைய யடைந்த சாதவன் என்னும் வானி
கன் அங்கிருத்த காகம்மீனைய அனாத மொழியிற் பேசு
கூன் என மணிமேகலை உறுவதம் இக்கருத்திற்குச் சா
யாதல் காண்க. நெறுவது, கன்னடம் என்னும் மொழி
கன் தமிழினின்று உண்டாயினவ என்னும் கொண்க
அக்கெண்ணம் முதலில் வழங்கிய மொழி தமிழ் என்பத
னைப் புலப்படுத்தா நிற்கும். தமிழரது இவ்வணம்மெய்
வேறு மொழியைப் பிறப்பித்த விட்டுத் தான் ஓர் எண்ண
புட் பொருத்தி கிற்ற, பின்பு அதன் கண்ணம் வேற்றுமை
புண்டாகிச் செந்தமிழ், செங்குத்தமிழ் என்னும் பாகு
பாடுவதானிற்ற. செங்குத்தமிழ் சென்றவின் ஒரு புதற்
திருத்த செங்குத்தமிழ் வேறு மொழியாக மாறி மீளின
னம் எனப்பட்டது.

ஐக்கினை மக்களுள்ளே வெவ்வேறு நிராகிடொன்றம்,
வெவ்வேறு காரொன்றம் ஒரு காரர் உறுவது எத்தனைபும்
பொருத்தவதன்று. இவ்விரிவ் மறவர், எரிவர், குழிவர்,
குழிவர், அருவாவர், பிற்புலவர் என்ற பல மீன்களுக்கிட;
இக்கினைகளுள் மக்கள் வன்மையும், போர்த்திறனுமுடைய

ராய்த் தமிழர்களிடத்திற் தீராய் பகை கொண்டிருந்தவர் மறவரே" என இவ்வாறு கணக்கைப் பிள்ளை பல்க்கை கூறவதன் காரணம் எங்குப் புலப்படவில்லை. ஒளியர், அருவாளர், ஒளியர் என்போர் சிறு குறைய மன்னொளப் பட்டினப்பாலை முதலியவற்றால் அறிபலாவது. அவர் களை நாகொன்று கூறிற் கூறுக. ஒருவாற்றால் அவரும் தமிழரே. மறவர், எயினர், பாதவர் என்போரை நாகொன்று கூறுவதும், மறவர் தமிழருடன் பகையை கொண்டிருந்தன என்பதும் எம்மனம் பொருத்தம்? இவ்வாற்றால் தமிழர், நாகர் என்ற இருபாலோரும் தமிழகத்திலும், அதனைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும் பழங்காலம் தொட்டிருந்த வந்த தொன்முத மக்கள் என்பது கடைப் பிடிக்க, எனவே, இடைக்காலத்தே இக்காட்டிற் குடி பேழியவர் சூரிய என்பதும் எங்கே அறியப் பாவது. சூரியின் வருகையைப் பற்றியும் சிறிது கூறலாம்.

சூரியராவார் சூரிகாலத்தில் சடுசூரியாவில் வசித்தவரென்பதும், அவர்கள் அங்கிருந்த இசுதியா, பருதியா, ஐரோப்பா முதலிய இடங்கட்குப் பிரிந்த போயினரென்பதும் சரித்திரக்காரர் கொள்கை. சூரியர் முதலில் வட பெருங்கடற் கரையில் ஆதாயது வட தருவப் பக்கத்தில் வசித்தவரென உலகமொன்று பாலகங்காதாதிவகரால் முடிவு செய்வப் பெற்றானது. இவ் விரு கொள்கையும் ஒன்றாக அடக்கிக் கொள்ளினும், சூரியாது தேவநம் பற்றி முற்றிலும் வேறுபட்ட இரு கொள்கைகள் முன் விரிபென்றன. இந்தியாவிற்குத் தென்மேற்குத் ஒருகாலத்தில் அழிவெய்திய குமரி கண்டத்தில் மக்கள் முதற்கட்டோன்றின என்பது ஒன்று, இக் கொள்கையின்படி தென்மே தேவநி முதன் முதலில் வடக்கே சென்றுவிட்

டவர் ஆரிய சொன்னல்வேண்டும். மத்திய ஆசியாவிலே
 உடனாகப் பச்சத்திலே முதலிற் றோன்றின சொப்பந
 மற் றொன்ற. இவற்றைப் பாடுதலும் ஒன்று உண்மையோ?
 அன்றி இரண்டும் உண்மையோ? எவ்வாறுமே ஆரி
 யர் வடக்கிலிருந்து இந்தியாவிற்கு குடியேறிப்பவரென்று
 சொன்னப்படுகிறது. ஆரியர் பண்டு தொட்டு இந்தியா
 யில் இருந்தோரோ பன்றிப் பிற னாட்டிலிருந்து குடியேறிய
 வர்கள் என வாதிப்பாரும் உண்டு. எனினும் அவர்
 தென்னிந்தியாவில் இடைக்காலத்திற் குடியேறியவரென்
 பதை அன்றென மறுப்பார் யாரும் இவர். முதலில்
 அவர்களிடத்தும் சாதிப் பிரிவு இருந்ததில்லை. பின் ஒரு
 காலத்தில் பிராம, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் என்ற வரு
 ணப் பாகுபாடுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். ஏற்பெந்
 தினோரின் போக்கம் இன்னதெனத் துணிர்த்தவர்களை
 காது. தொழில்கள் முட்டின்று கடைபெறவேண்டுமென்
 பது குருந்தாகவும் இருக்கலாம். இப்பிரிவு ஏற்பட்ட
 பின்னும் ஒரு வருணத்தான் மற்றொரு வருணத்திற் கல்
 யானது செய்து கொள்ளுதலும் இயல்பாகவே இருந்தது.
 சூத்திரன் பிராமணனாகவதும், பிராமணன் சூத்திரனாகவதும்
 அப்பொழுது இயற்கையே. செங்காலத்தின் பின்பே
 ஏற்றத் தாழ்வான சட்ட திட்டங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன.
 ஆரியர் இன்னமும் வடக்கிலிருக்கும்பொழுது தமிழக
 மானது வாகரிசத்தில் ஆரிய நாட்டிலும் விஞ்சியே இருந்
 தது. ஆரியர் தமிழருடன் மாறுபாட்டுணர்ச்சி கொண்டு
 எழுதிய துண்களிலும் தமிழர் வாகரிசம் மிகுத்துக் உறப்
 பட்டிருக்கிறது. “ஆகிலர் வருதற்கு முன்னரே தமிழர்
 பிக்க வாகரிச மடைந்துவிட்டன என்பதை, ஆரியத்தி
 னுதலிலிந்தியே பெருக்கண்பக் கிடக்கும் தமிழர் சொற்

கனாவே நிறைந்தவற்றைத் தெனியக் கூறும்படி யிருப்பதே கிளக்கும். உண்மையில் நிறைபெற்ற புகழை தமிழ் தூண்னில் தூணை, தூண்கணம், கோநிடம், தந்துணம் முதலிய பயிற்சிகளுக்கு வேண்டிய சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களாகவே காணப்படுகின்றன. ஆகையால் பிராமணரோ அல்லது மற்றா ஆரியர்களோ வருதற்கு முன்னரே இக்கவிதைப் போன்றி வளர்க்கப்பட்டன என்பது நினைவாம்” என்று கவகைப்படுத்தியவர்கள் உண்மையுற்றிலும் உண்மையாகும். தமிழகத்தின் காவிரியும், சென்னைப் பெருக்குமன்றோ ஆரியமக்கள் அதன்மேல் குடிப்புகும்படியான பேரவாகை பெழுப்பியிட்டன. ஆரியர் எப்போழுது தமிழகத்திற் குடிப்புகுந்தனரோ இப்பொழுது அதுதெரிவிட்டுக் கூறியிருக்கிறார். எனினும் கெடுகாலத்தின் முன்பே புகுந்த விட்டனரென்பதற்குத் தமிழ் தூண் எனே கான்று படரும். முதலில் பிராமணர் அல்லது கோவில்களே வந்துகொண்டிருந்தனர். தமிழ் நாட்டிலுள்ள தெய்வத் தலங்களையும், தீர்த்தங்களையும் கோக்கி அங்கும் இங்கும் சென்று கொண்டிருப்பதே அன்றாடம் நோயில். இப்பொழுதும் செம்பு, தடி, முட்டை முதலியவை கைக்கொண்டு இராமேசுவரம் முதலிய ஊற்றிற்குச் சென்று வருகிற ஊடகரட்டுப் பிராமணகர் காம் பார்க்கின்றோம். பண்டம் இப்படித்தான் சென்று கொண்டிருந்தாரவர்கள். பின்பு அவர்கள் தமிழ் தேர்தகை யடுத்துப்பல வரிபாறும் அவர்களைத் தம் வயமாக்கித், தம் இனத்தவரை ஒத்தொரு உட்டமாகக் குடியேறும்படி செய்து கொண்டனர். தமிழரோ பாடிதேசத்தினரை கிருத்தேந்துபசரிக்கும் பெருமான் பு இவற்றையில் வாய்த்தவர். அந்நேரம், சித்தி அறிய முதலியவை வாய்த்தவர்க்கு உட்டம் அவர் எப்படி பொழுதுசென்பது உறவேண்டுமென்று.

இவ்வாறு ஆரிய மக்கள் தமிழ் வேந்தருடன் கலந்து கட்டிச் செய்த கொண்டு, அவருடையால் தமிழ் நாட்டிலும் நாங்குணப்பாகு பாட்டுகள் பேர்ப்பெற்றினர். ஒரு நாட்டினர் வேறு நாட்டிற் சென்று செல்வாக்குப் பெற்ற பொழுதில் தமது கொங்கையை அங்கும் நிறை நாட்ட முயல்வது இயற்கைதானே. தமிழகத்தில் அறிவரும், அரசரும், வணிகரும், உழவரும் முன்பே இயல்பாக இருந்தன எனினும், அங்குர் வேறு வேறு வகுப்பின கொங்கையது, அவர்க்கு இன்னிள்ள தொழில்களே உரிய வென்றவது வகையறா இருக்கவில்லை. ஆரியமக்களே வகையறா பேர்ப்பெற்றினர். எனினும் ஆரிய நாள் வருணத்திற்கும், தமிழ் நாற்குலத்திற்கும் வேற்றுமை பெரிதாகும். ஆரியரில் நாணம் வருணத்தவர் குத்திரர் ஆவர். மேல்முன்று வருணத்தாகும் ஏனையன செப்தனை அவரது தொழில். தமிழரில் நாணம் குலத்தவர் வேளாளர் ஆவர். அவரது தொழில் உழவு அல்லது வேளாண்மை ஆகும்.

‘வேளாண் மாதர்க் குழுதனல்ல

தில்வென மொழிப பிறவகை கிழ்ச்சி’

என்று தொல்காப்பியம் உறுதிப்படுத்து. தமிழரில் உழவராயுள்ளோர் பெரிதும் மதிப்பிற்குரிய என்பது தனிபு. ஆரியப் பிராமணரும் தமிழரசரும் சேர்க்கு இங்ஙனம் வகையறா ஏற்படுத்தினார்களென தமிழரிற்பெரும்பகுதியினர் இதைக்குக்கட்டுப்படவில்லை. இங்குக்கும் கட்டுப்பாடமிருக்கின்றனர். தமிழர் யாவரும் அவ்வகையறையை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பின், தொல்காப்பியர்: ‘ஆவர் வேட்டுனர்’ என்று குத்திரம் செப்திக்குத்தம் அமைபவரது. பழந்தமிழ் தாக்கணிகெல்லாம் ஐந்தின மக்களைத் திரைப் பெயராத் உறுதல் பொருத்தது.

தொன்றுதொட்டு இத்தகை நான்வரை நான்மீ எட்டக்கூற வேறு வேறு பெயர்களை அயர்வன் கூறப்பட்டு வருதலே நாத்ருவ வரையறைக்கு அன்னவர் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் பெரும்பகை நன்கு விளக்கும். இது குறித்துக் கண்ணியப் பிள்ளையவர்கள் கூறுவதும் அறிந்த கொள்ளத்தக்கது. அயர் சொல்வது :—

“நெத்தவர்க்கு முத்திய துற்றாண்டுகளில் தொல்லைப் பியர் என்பவர் தமிழில் இவக்கனாகு செய்து, தம் பெயர் அரபே அந்தாறுக்கிடெந் தொல்லாப்பிரியம் என வழங்கினர். அயர், அறிவர் அல்லது தமிழ் முனிவரைப்பற்றிப் பல இடங்களில் குறித்திருக்கின்றனர். ஆனால், மரபியலில், அறிவரைப்பற்றி ஒன்றுக்கு சொல்லாத விடுத்தப், புதுதல் தரித்த பார்ப்பனரை முதல் வருப்பினாராகக் குறிக்கின்றார். அரசரை இரண்டாவது வருப்பினாராகவும், வணிகரை மூன்றாவது வருப்பினாராகவும் கூறுகின்றார். பின்பு, வேளாளரை நான்காவது வருப்பினாராகக் கொண்டு அயர்க்கு உழுதலைத்தவிர வேறு தொழிலின்கீழ் பென்று சொல்லுகின்றார். தமிழரை வருணபேதத்தில் தமக்குக் குழக்கப் பிராமணர் செய்த முதல் முயற்சி இதுதான். தமிழகத்தில் சத்திரிய, கவசிய, சூத்திரப் பாகுபாடு இம் நடைபொழுது தமிழரின் மேம்பாட அன்னார்க்குக் கூட இல்லை. தொல்லாப்பிரியர் ஆயகாரியும், வேட்டுவகாரியும் பற்றிக் கூறுகின்றார். ஆனால் வருணப் பாகுபாட்டிற்கு ஒத்து வராமையால் அவர்களையும், மறவர், வகையர் என்றோரையும் அயர் மரபியலில் குறிக்கக் கூடவில்லை” என்பது.

பின்பு தமிழ் வேந்தர்கள் வேங்கி சிவத்துறையாறு கடற் திக்கப்பட்டு, வண்ணித்த வேங்கிகளை சிவத்தினர், அவ்

தெய்வியல் கொள்கை பிராமணர் ஆரியராக இருந்த கல்
தகையின் அனாத பெருமை பெரிதும் மிகுந்திருந்தது.
ஆரியரும் தமிழரும் மதக்கோட்பாட்டில் ஒருவாற்றில்
ஒன்றுபட்டனர். இந்நிப நாடு முழுதமுள்ள ஆரியரும்
தமிழருமாய்வு அந்நாட்டிற்கும் ஒரே வேதம் மத தாறு
யிற்றது. தமிழ் நாட்டினுள்ளே பிராமணரை ஆரிய
ரென்றும், ஏனையரைத் திராவிடரென்றும் பிரித்தனும்
பொருந்தாது. ஆரிய நாட்டிலிருந்து பிராமணர் மட்டுமே
தமிழகத்திற்கு வருபேறின் என்பது பொருந்தாதகையின்
தமிழருள்ளும் ஆரியர் கலந்திருக்கின்றன என்பது
உண்மை. பிராமணரும் தமிழருடன் வறுமையால் கலந்து
கிட்டனர். ஆகவே அனாத வேறு பிரிப்பு தென்பது
எவ்வளவு பொருத்தம்?

திருவாளர் பி. டி. சீனிவாசையங்கார் (எம். ஏ., எம். டி.)
அவர்சன் பிள் ஸ்கூலாறு உறுவர்: "இப்போற்ற இந்நி
பையில் இருக்கும் 'ஆரியர்' 'தமிழர்' என்பாளைப்
பற்றிப் பார்க்குங்கால் அவர்கள் 'ஆரியத் தமிழர்' 'தமிழ்
ஆரியர்' என்னும்படி ஒன்றுபட்டுக் கலந்துகொண்டமை
யால் தனி ஆரியராயினும் தனித் தமிழராயினும் கலங்
படுத. வடபாலிருந்த முன் கந்த ஆரியர் கன்னும்
ஆற்ற தென்னம் இந்நியரென்னும் தனித் தமிழ் நாட்டி
னுள்ள தமிழரென்னும் பெருங்கடலுட்புகப் பின்னர் ஆரி
யர் தமிழரோபாயினர் என்று உறுதலை கல்புண்டற்ற." பன்னாயிரம் ஆண்டுகளாக ஒரிடத்திலிருந்து, பழக்க வழக்
கங்களில் ஒன்றுதலுற்ற ஒரு காலகால வழிபட்டு நான்ப
ரால் கலந்த வகுவேர்க்குள் காலநிலை இயல்புக்கேற்பப்
பின் காலகாலகால பிரிவு உண்டாயினும், அதனை நீடிக்க

கிடாது பிரியின் கண்ணங்களை வறித்து விடக்கூட, ஓரது கையால் வாழ்ந்தனே டெளம். பழைய தமிழ்ச்சங்க காளிகே பிராமண குள்ளிட்ட அனையரும் தமிழைத் தங்கள் தாய் மொழியாகக் கொண்டு மதித்துப் போற்றி வந்திருக்கின்றன என்பதும், மற்றும் சித்திர பிற்காலத்திருத்த திருநாள் கம்பந்தர் முதலிய பெரியோர்களும் தம்மைத் தமிழ்சொன்றே பெருமைபுடன் பாராட்டி வந்திருக்கின்றன என்பதும் அறிபத் பாலகாரம், சமய குரவர் முதலாக சிறு பெருமைபுரினரும், அவர்கள் செய்தவைத்தான் உதவினையும் தமிழ் மக்கள் சித்திரம் மறப்பாக்கல். அங்கெல்லாம் வகுப்புவேற்றுமைபுரின வேற்றுமைவர் அறிவிக்கவேண்டியவர். உண்மைத் தமிழாசிரியரும், உண்மை அறிவுடைவாரும் அவர்களை என்மென்றும் தெய்வமாகக் கொண்டு போற்றுவர் என்க.

இனி, இப்பொழுது வழங்குவது போல ஐயர், ஐயங்கார், காயகே, செட்டி, பிள்ளை, முதலியவர் என்றும் பட்டப் பெயர்களாலது, என்னர் வகுப்பினர் முதலாகேற்பால் காணப்படும் அனையற்ற பட்டப்பெயர்களாலது சங்க காளிகே வழங்கியிருக்கிறார். அவைபெல்லாம் இடைக்காலத்துத் தோன்றியவைவே. ஐயர் என்பது முனிவர் அல்லது பெரியாருக்கே சொல்லாய் வழங்கியது. கண்ணப்பர், கத்திரார் முதலிய வேறு குலத்துப் பெரியார்களையும் சொல்லுபதற்கு ஐயர் என ஆங்குள் வழங்கி யிருக்கின்றனர். சொல்லுப் பெயர் வகுக்காதும்,

‘சொல்லுபெயர் பெயர் கிலை கொல்கரும்

இவற் பெயர்க் கொலி முற்படக் கொவர்’

என்ற விதிப்படி, அமர முனிவன் அகத்தியன், தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன், சேனாவன் சேனாநாதன் என்றும்

பழக் தமிழ் மக்கள்.



பேரூப இயற் பெயர்க்கு முன் வருதலே மாபு. பிற காலத்
திற்குள் பெயர்கள் இம்முறை மாறி வரலானன. சிறப்புப்
பெயரும் முன்பு வரவர்க்கும் வழக்குவனவகை. என்னே
பண்டை மக்கள் தம்மை வேறுபடுத்திக் காட்டப் பெரி
தும் விரும்ப வில்லை பென்பது போதரும்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

நாக பல்லவ சோழரும், கள்ளரும்.

இனி, கள்ளர் குலத்தவர் முற்கூறிய பேர்த்த மக்களுள் எவ்விதத்தரசு சேர்ந்தவ சென்றும், இன்னவர் சிலைம எத்தன்மைய தென்றும் பார்ப்போம். சங்ககாலிலே இரு வேங்கடத்தைய வாண்ட புல்லி என்னுள் அரசன் கள்வரி கோமான் என்ற கூறப்படுகின்றான். அவன் வீரத்தினும், ஸன்னன்மையினும் மிக மேம்பட்டவ னென்று தெரிகிறது. பொய்ப்புகளையில்காத புண்ணாபிய சங்கத்தம் சான்றோ ருள், கயில பரண கங்கீரோ டொப்பப் பெருமை வாய்ந்த கல்லகடனாகும், மாழலனாகும் பல பாட்டுக்களால் அவ னைப் பாடிவிடுப்ப தென்றே அவனது பெருமைகல வங்கு புலப்படுத்தி நிற்கும்.

அகநானூற்றில்,

- 'கழல்புனை திருத்தடி கள்ளர் கோமான்'
- மழபுலம் வணக்கிய மாயன் புல்லி
- கிழவுகட விழுந்திர் வேங்கடம்' (௧௪)
- 'புண்டலகம் கழந்தாத புல்லி குன்றத்த'
- (௨௧௫)
- 'புல்லி என்னுட் மீயன்'
- (௨௪௪)
- 'பெய்யா சன்னிகை மாவண் புல்லி'
- (௨௫௯)
- 'செனெழுழ்ப் புல்லி'
- (௨௬௨)

என மாழலனாகும்,

- 'புல்லி-நீயன் தில என்னுட் வேங்கடம்'
- (௪௨)
- 'காஅவ்வன மதப்போப் புல்லி'
- சாம்புகட செகலா செங்கடம்'
- (௨௦௩)

எனக்கள்ளடனாகும் பாடிவிடுக்கின்றனர்.

Acc 3273 date 30-10-57
National Library.

நத்தியனில்,

‘சேமன் புல்லிய சாகுதத்தோரே’ (௧௪)

என்றார் மாநாணார். அதனுத,

‘சேய குதிகாரகையபுடைய கன்வர் கோமான் புல்லி
யென்பவனுடைய வேக்கட மலையினுள்ள காட்டின் கன்
னோ சென்ற சமத காதலர்,’—என்பது.

புறநானூற்றிலே, எவ்வாடனார், அம்பர்மொன் தருவந்தை
யை வாழ்த்த மிடத்தம்,

‘சாவிரி சிவபுத் தாழ்சிற்ப் படப்பை

செவ்விரை சழனி யம்பர் மெனோன்

நல்லதுவந்தை காழியப் புல்லிய

செவ்வாட விதக்கரைப் பட்ட

‘மோகன் கானத்தையினும் பவனே’ (௩௮)

எனப் புல்லியது செவ்வாடந்தைச் சிறப்பித்தலினாலே அவர்
தம் உன்னத்தை அத்தோன்றலுக்கே ஒப்பித்துவிட்டன
ரென விளக்குகிறது.

அகநானூற்றிலே,

‘கன்வர் பெருங்கை—தென்வன்’ (௩௯)

என, மதுரைக்கோணக்காயனார் ஒரு பாண்டியனைக் குறித்
தன்னார்.

இவ்வாற்றால், கன்னானினே அதாவது ஏறக்குறைய
ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன்பு ‘கன்வர்’
என்ற பெயர் வழக்கு இருந்ததென்பதும், கன்வர்குறித்த
வர் அசாரச் சிறுந்தன என்பதும் வெளிப்படுகின்றன.
அகநானூற்றில்,

வினாவில் யானே விதற்போர்த் தொண்டைய

நிளவகை தவழு மேற்றரு செவ்வோட

பேக்கு செவ்வாவி வேக்கடத் தம்பர்’

என்ற வேங்கட மஹாபாஸாறு தொண்டையருடைபதாசக் கூறப்படுதலின், தொண்டையர், கள்ளர் என்ற பெயர் கள் ஒரு வருப்பினர்க்கு உரியன என்பதும், பண்டா ளாளிலே வேங்கடமும், அநாதச்சாத்த ளாமும் அவ்வ வாத ஆட்சிவிதிருத்த தென்பதும் போதரும். இப் பொழுதும் தொண்டையான் என்ற பெயர் கள்ளர்க்கே வழங்குதலும், தொண்டையான் என்னும் பட்டமுடைப மாட்சியிற் புதுக்கோட்டை அரசர் கள்ளர் வருப்பினா ளிருப்பதும் இங்கு அறிவற்பாணை. வேங்கடமஹாவிதிருத்த ஆதனங்கள் என்றவன்னதும் இவ் வருப்பினையாவான். இவனைக் கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்னும் புறவர் பாடிய பாட்டுக்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன. அவர் பாடிய,

‘எந்தை வாழி யாதனாக

கன்னெஞ்சுத் திறப்போர் சிந்தைவருவோ

கின்னியான் மறப்பின் மறக்குவோ

பென்னுயிர் பாக்கவென்ற யிரியும் பொழுதும்

கன்னியான் மறப்பின் மறக்குமென்’ (காஞ்)

என்னும் அருமைப்பாட்டை நோக்குமகால் பாவர்க்கெஞ்ச தான் உருகாதிருக்கும்? சங்ககாலில் கிளம்பிய அரச ருள்ளும், வள்ளியேராளுள்ளும் பவர் இவ் வருப்பின ராகக் வேண்டும் எனினும், இவர்கட்குச் சிறப்பாறுரிய பெயராலும் இடத்தாலும் வெளிப்படற் தோன்றிடுவா யே இங்கே குறிப்பிடலாவிற்று, புல்லிகுப்பப்பற்றி எடுத்தல் கூட்டிய ஒன்பது மேற்கோள்களில் ஒன்றிறைதான் ‘கன் லர் கோமான்’ என்ற பெயர் யத்தனது. அஃதும் இவ்வே யை அவரை இவ்வருப்பினன் என அறித்தகொள்வது எங்ஙனம்? இவ்வாற்றால் அறிந்தகொள்வவாற பல் திருத்தினர் என்ற எங்ஙனம் கூறமுடியும்?

இனி, இவர்களில் 'முத்தையன்' என்றும் பெயரு
கடபராய் வன்னன்மை மிக்க ஓர் குழுவின் பழைய எ
னில் இருந்திருக்கின்றனர். காலடியில் இவர்களைப்
பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன, அவை,

'பெருமுத்தையன் பெரிதவந்தியும் (உரு)

செய்துச் சென்றான்'

'செய்துச் சென்றான் பெருமுத்தையன்'

செய்தவன் சென்றவன் (உரு)

என்பன. இவற்றிலிருந்து, இவர்கள் பாரங்கும் எதிர்ப
புணர்விலிருந்துப் போற்றிவந்தவரென்பதும், எங்கெங்கு
செல்லமுண்டாய் செல்வதும் விளங்கா நிற்கும். விஜயநா
யன் என்றும் சோழமன்னன் கி. பி. 849ல் தஞ்சையைப்
பிடித்துச் சோழாட்சியை நிலைநிறுத்து முன், தஞ்சையில்
மன்னர் சிறுநீரோர் முத்தையன் என்பர் சரித்திரச்
சாசன், இப்பொழுது 'முத்திரியர்' என வழங்கும் வேறு
வகுப்பினர் இருப்பினும், முன் குறிக்கப்பட்டவர் என்
னர் வகுப்பினரே என்பதற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன, சென்
தலைக் கல்வெட்டில் இவர்களில் ஒருவனைக் குறித்து,

'வல்லக்கோன், தஞ்சைக்கோன், கன்னர் கன்னன்,
பெரும்புறமு முத்தையன்' என்று கூறியிருக்கிறது.
இக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்ட ஆண்டில், முத்
குறித்த பட்டக்கலை யுடைய இரண்டாவது பெரும்புறமு
முத்தையனும் திருக்காட்டுப்பள்ளியின் மேல்புறமுள்ள
சேய்மன் என்றும் காரிலே கட்டப்பட்ட சிவாரிசோடிக்
கிருந்து இடித்துக் கொண்டு வரப்பெற்றவை. கன்னெட்
டில் குறித்திருப்பதற்கேற்ப, வல்லத்தோன், தஞ்சையோன்,
சேய்மன் முத்தையன் என்றும் பட்டமுள்ள என்னர் குற்ற
தவர் தஞ்சையிலும், தஞ்சையைக் குற்ற இடங்களிலும்

இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர். கன்னெட்டுத் தேவந்தப்
 ரீபமம் என்னும் ஊரிலும், அதனைக்கும்குந்த வுர்வனிலும்
 இருப்போரும் கன்னர் வகுப்பினரே. அன்றியும் கன்னெட்
 டில், 'கன்னர்' என்ற பெயர் வெளிப்படக் கூறியிருப்பதே
 பேரறிவு சான்றாகும். திருவாளர் மு. இராமையங்கார்
 அவர்கள் முத்தகாயகைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதும் இங்கு
 அறிவற்பாலது. அது,

'காலடியாரில் முத்தகாயகைப் பற்றி இரண்டடக்க
 னில் குறிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னோர், தென்னாட்டில்
 7, 8-ம் தூற்றாண்டுகளில் பிரபலம் பெற்ற கன்னர் மாரிண
 காவர். இவ் வயிசுத்தவர் சங்க காலத்திலேயே சிற்றரசு
 கால கிளங்கியவ னென்பது, கன்னர் கோமான் புகழி, கன்
 வர் கோமான் தென்னவன் என்னும் பெயர்கள் அகநா
 ளுற்றுட் பதிக்கப்படும் அறிவப்படுமீ' என்பது. (சென்
 தமிழ், தொகுதி 13, பக்கம்-273.)

இம் முத்தகாயகைக் குறித்துப் பின்னரும் சிறிது
 ஆராயப்படும்.

இனி, பழைய தமிழர் முதலாளிகளில் கன்னர் குலத்த
 வர் எவ்வகுப்பி லடங்குவர் என்பது பற்றி மேலுபட்ட
 கொள்கைகள் உண்டு. இவர்களை ஊகர் வகுப்பின னெனச்
 செரும், சோழர் வகுப்பினனெனச் செரும், பல்லவர் வகுப்
 பினனெனச் செரும் கூறுகிற்பர். கனகசபைப் பிள்ளை
 அவர்கள் ஈகர் வகுப்பினனெனக் கூறுகின்றனர். இராம
 வரதராத்தாசர், மார்ட்டிமெக்க பா. இராஜராமேசுவர சேனாபதி
 அவர்கள், ஊர்க்குந்த தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஐந்தாவது ஆண்டு
 விழாயில் தலைவர்களாக எழுந்தருளிக் கூறிய விரிவுரையில்
 பின்வருமாறு காட்டி புன்னார்கள் :

‘சோழர்சட்டு மூன் இப்போதுள்ள மறவர், கள்ளர் இச்சாதிவாரின் முன்னோர்கள் காகர் என்ற பெயரோடு இச் சோழாரசிபத்தைய சூட்டியுரிந்த தாயும், அவர் களின் தலைககாராகத் தஞ்சை, திருக்குடங்கை, காவிரிப் பூம்பட்டினம் இவ்விடங்க ளிருந்தனவாகவும் சரித்திர வாரிவாக வெளியாகிறது.’

மேற்கூறிய பொருத்திய வகைகளைவாசரித்துரை இவ் வளியார் அவர்கள் இத்திர குலத்தினர் சங்கத்தின் கால்கா யது ஆண்டு விழாவில் தலைவராக அமர்ந்து செய்த கிரி வுலாவில் பின்வருமாறு கூறிபுன்னவர் :

‘இந்தாட்டை பாய்வு அரசர் பெருமக்களுள் சோழ வாக் கன்வர் களவே டாட்டர் பன்னஹம், வெங்காசாமி தால் அவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.’

திருவாளர் ம. சீனிவாஸையங்கார் அவர்கள், ‘சோழர் சாதிரித் கள்ளகொன்றாய், பான்டிபர் சாதிரித் மறவகொன் றம் ஒரு காரர்கொன்னக,’ என்பர்.

(செந்தமிழ், தொகுதி—2, பக்கம்—175.)

விஞ்ஞன் ஏ. ஸ்மித் என்னும் சரித்திர அறிஞர் ‘புரா னை இத்திய சரித்திரம்’ என்னும் தமது நூலில் பல்லவர் வரலாறு உறுமிடத்தே கள்ளர் வகுப்பினராகவும் இவைத் தக்க உறுதிநீர்னர். அவருகாப்பது,

“ பல்லவர் பாயர்? எங்கிருந்த வந்தனர்? தெங்குட்டு மன்னர்களின் எண்ணம் தலைகம பெத்தினர்? என்ற கேள்விகளுக்கு இப்பொழுது தக்க விடை பளித்தல் இயலாது. ‘பல்லவர்’ என்ற பெயர் ‘பகவா’ என் னும் பெயருடன் பெரும்பாலும் ஒத்திருப்பதால், பல்ல வர் என்பதும் பகவா என்பதும் ஒரே பெருகவர்

என்றும், ஆகவே, தென்னாட்டில் காஞ்சிபுரம் அர்ச்சு
ருடி பருகியா காட்டில் தோன்றியதான வெண்மீன் என்றும்
பாட்டர் பிளீட்டும், ஏனைய ஆசிரியர்களும் நினைக்கின்ற
னர். இந் நூலின் முதற் பதிப்பிலும் இக்கொள்கை
சரியானதா சிறுக்கனாமென எழுத வேந்தது. ஆனால்,
இப்பொழுதைய ஆராய்ச்சி இக்கொள்கை அங்கங்கு
சரியானதன் நென்று காட்டி விட்டது. சென்னை மகா
காந்தின் கட்டபாத்தில் கிருட்டிண, கோதாலிரி பாது
கட்டு இடைபே சிறுக்க வெண்மை காட்டில் வசித்த ஒரு
வகுப்பினரெனக் சொல்வதே ஏறக்குறைய சரியான
கொள்கை பெண்ணகார், தமிழ் மன்னர்களோக்கும் பல்ல
வகுக்கும் இடைவிடப் பகைமை வேற்பட்டிருந்ததும்,
பல்லவாறு ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலம் இன்னதென இன்று
வரை உறுதிப்படுத்த முடியாதிருப்பதும் பல்லவர் தமிழ்
எல்லக் என்பதனைக் காட்டி நிதிக்கொள்கை. ஆகவே, பல்ல
வா தென்னாட்டு மன்னரை வென்றே தமது ஆட்சிபெறத்
தமிழ் காட்டில் நிலநிறுத்தி சிறுத்தல் வேண்டும், மகா
காட்டியவரைப் போன்றே பல்லவரும் ஒரு கொன்றைக்
கட்டத்தார், அல்லது வகுப்பினர் என்றும், அவர்களைப்
போன்றே தக்கனது வலிமைபால் கோணாடு முதலிய
காடுகளைத் தமது ஆட்சிக்குட்படுத்தின என்றும்
கொள்வோமாயின் இதுவகையிற் கிடைத்ததன்ன ஆதாரம்
கன் அதனை உறுதிப்படுத்த மென்றே நினைக்கின்றோம்.

கள்ளர்களின் தலைவராகிய புத்தகோட்டை மன்னர்
தம்மை காண்பல்லவரென்றும், பகைய அரக வயிரத்தின
ரென்றும் கொல்லிக் கொன்றெனார். சரி வல்லுட் எளி
யுட் என்பார் கள்ளர்கள் களைக் கட்டத்தாரிக் ஒரு வகுப்

பிரொத்தும், ஆண்டமையும், அஞ்சலமையும், வீசலும் உன்னவர்க ளென்றும் உதவின்தும். சரித்திரப்படி பல்லவர்களும் அவர்களை பொத்தவர்கள்தான். கன்னர்கள் இன்று வகையிலும் ஒருரோடே பூமிமீதுள்ள சூழமக்களை அடக்கியவாண்டு, அவர்களிடமிருந்து, மாராட்டியர் சொந்த என்ற வரிசைவெந்தது போல் ஒரு வரியும் வரவில்லை திருக்கின்றனர். பல்லவரும் எதிரிகளையே தமிழ் மன்னர்களின் அலகைமக்கேற்பத் தமது ஆட்சியை நினைந்து நினைத்திருக்கின்றனர் என்று எப்போதுவந்திருக்கிறது. “கன்னர், மறவர் இவர்களுடன், பன்னி வகுப்பாகும், உழுது பதிரிடும் வேளாளர் செலும் தாங்கள் பல்லவரைச் சேர்ந்தவர்களென்று சொல்லிக் கொள்கின்றனர், உபயோக வசோடு கொள்ளிக் கூட்டத்தினர் கொன்று உதப்பிடும் இவர்களும் தமிழருக்கு முன்பே இங்காட்டில் வசித்தவர்களுடைய வகுப்பாகச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கலாம்.”

இனி, மேல் எடுத்துக்காட்டிய கொள்கை ஒவ்வொன்றிலும் எத்தனை உண்மை இருக்கின்ற தென்பது பின் ஆராய்ச்சியால் அதிர்ந்த கொள்கையாகும். கன்னர்களின் தந்தை என்னும் கொள்கையை முதற்கண் ஆராய்வாம். கன்னின் வரலாறும், பெருமையும் முன்னரே கூறியுள்ளோம். அவர்கள் வகைதொழில் முதலியவற்றில் எவ்வளவு மேன்மை வகைத்திருந்தன என்பது பின்வரும் கணக்கணைப் பின்னர்பயர்கள் உற்றால் அன்று விளங்கும்.

“கன்னர்கள் பல துட்பத் தொழில்களில் தொழிலகைத் திருத்ததோடு, பெய்தத் தொழிலில் மிக்க திறமை வகைத்

* பல்லவர்களும், கன்னர், மறவர் முதலானவர்களும் கொள்ளிக் கூட்டத்தார் என்று இவர் உதவது சிறிதும் பொருத்தமில்லாம், இவர் கூற்றில் உண்மையிருப்பது எண்ணாம்.

திருத்தவர், கலிக்க நாட்டிலிருந்த நாகர் இத்தொழிலில் ஆகாடக்திருத்த புத்த பத்திக் கலிக்கம் என்ற சொல்லை தமிழில் தானிய உணர்த்துவதாயிற்று, பண்ட நாட் டன் கெழக் காரியிலிருந்த நாகர் இத்தொழிலில் மிக மேம்பாடெய்தி, தானியம், மணியும் பெருக ஏற்றமளி செய்தனர். இவர்கள் செய்த தட்ப இலாபவளவள ஆகாடகர் தமிழர்களால் மிக மறிக்பெட்டும், பிற நாடு களில் எப்பத்தகாத விலக்கு கிழ்க்பெட்டும் வந்தன. நாக ரீடிலிருத்ததான் ஆரியர் எழுதும் கித்தானைக் கற்றுக் கொண்டனர். அதுபற்றி இந்நாட்க்கும் வடமொழி பெழுத்திற்குத் தேவநாகரி என்ற பெயர் வழங்குகிறது.”

நாகர் குலத்து மகளிர் போழகு வயந்தோரொன மணிமேகலையாலும், பிற தூக்கனாலும் அறிவப்படுகிற் றது. அவர்கள் வெபத்திலும் மேம்பட்டவரென்பது நாகவன்னியர் வெபெருமானைப் பூசெத்து வரம் பெற்றன சொன்று உறையூர்ப் புராணம், பழைய திருவாரங்காப் புராணம், செவ்வந்திப் புராணம் முதலியன கூறுதல் கொண்டு அறிவலாகும்.

நாகர் வீரத்திலும் மேம்பட்டவ ரென்பது, சோழ நாகர் என்பார் உறையூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த சோழர் களை அப்பதியினின்றும் போக்கிச் சோழநாட்டுகைப் பகைப்பற்றிக் கொண்டன சொன்று பழைய ஐரோப்பிய ஆசிரியரான ஸ்ரீலாமி என்பவர் கூறுவதால் அறிவலாகும். சோழ நாகரென்பார் சோழரும் நாகரும் வகைவாத் தவந் ததிற் பிறந்த வழிபெர்தும் என்ற கனகசபைப்பித்திர பவர்கன் கருதுகின்றனர். பழைய நாகிக் சோழர்கள் நாகர் குலத்திக் கம்பாணஞ்செய்த சொண்டிருக்கின்றனர்

எனவது தெற்றம். சொழுகக்கின்னி பென்ற சொழுவைத்
தன் காக நாட்டாசனுவை வணங்கான் என்பானது மகன்
பிவிவிகைய மணம்புரிந்த செய்தி மணிமேகலைக்கு உதப்
பட்டிருக்கிறது.

தொங்கடையன் இளத்திகாபனைப் பாடிய பெரும்பு
ணர்வுப்பாடியுள் மேலரும் பருதி அவனது சிறப்பு வர
லாற்றை புணர்ந்தனென்றது.

‘இருகிலக் கடந்த திருமற மாப்பின்
முக்கீர் கண்ணன் புறக்கடை யக்கீர்
திகாபரு மாயி னுரவே னும்பல்
மலர்நில புலகத்த மன்னுயிர் காக்கும்
முரசு முழக்குதலினை மூல குள்ளும்
இவக்குகீர்ப் பாப்பின் கணிகீர் உதம்
கலம்புரி யன்ன வகாரிகை தெப்பின்
அவனது கைத்த அறம்புரி செங்கோற்
பங்கெற் திகாபன்.’

கக்கினுக்கினியர் இதிலுள்ள சொற்களைக் கொண்டு கட்டி
‘மூரீவந்தருள்ளும் தநகை வரப்பீரோதும், திருமாலின்
பின் வந்தோதுமாவிய சொழன் குடிநிற் பிறந்தோன்,
கடலின் திகா கொண்டு வந்தமையான் திகாபன் என்னும்
பெயரை யுடையவன்’ என்று பொருள் கூறி, ‘என்றத
னும் காசப்பட்டகத்தும் சொழன் பிழத்தவாரத்தான் காக
வேகத்தே சென்று காசவன்னிகையப் புணர்ந்த கைத்த,
அவன், பான் பெற்ற புதல்வனை என்செய்யே கொன்ற
பொழுது, தொங்கடைய அகடபாணமாகக் கட்டிக் கட
லிலே விட அவன் கந்த கையேறின் அவற்கு பான்
அரசுபுரிமையை எய்துகித்த நாடாட்டு கொடுப்ப
வென்று அவன் கூற, அவனும் புதல்வனை அக்கையை வர

கிடத் திகாதருதலின் திகாய னென்ற பெயர் பெற்ற கதை கூறினார். என ஓர் வரலாறும் குறித்துள்ளார்.

தெழுமுடிக்கின்றிக்கு நாகர் மகனாய் பிவிவனை வயிற் றப் பிறத்தோனே இவ்வின்னதிகாயன் என்றும் கிலர் கூறுவர். அவர் நச்சினுர்க்கினியர் எழுதியதை உதறி யாகமேற்கொண்டே அங்ஙனம் கூறுவர். நச்சினுர்க்கினிய ரும், மணிமேகலையில் 'புதல்வன் வருட மல்சுத பூங் கொடி வாராய்' என்ற காரணர் சோழனுக்குக் கூறிய தாகியுள்ள தொடரை புட்கொண்டோ, அதபற்றி எழும்பி வந்ததொரு கதைகைய மேற்கொண்டோ அங் னனம் எழுதினாராகல் வேண்டும். அவர், 'தொன் னாடகைய அடைபாளமாகக் கட்டிவிட' என்றமையின், தொன்னாடகையன் என்ற பெயரின் காரணமும் அதனென நினைத்தாராகல் வேண்டும்.

இனி, பெரும்பாணாற்றுப் பாடையடிக்கு அவர் கூறிய வுரை பொருத்தாதென்பது காட்டுதும். 'முள்ளீர் வன் னன் புதல்வனாட வள்ளீர்—திகாதரு மாடு னாலே னும் பல்' என்பதற்கு, 'கடல் வண்ணகுடைய திருமாவின் பிங் கத்தோறும், கடல்நீர்த் திகாயாகத் தாப்பட்ட டிராபின புடைய உரையோறும் ஆகிய சோழனது வழித்தோன்றல்' என்பதே நேரிய பொருளாகும். நச்சினுர்க்கினியர், இன்னதிகாயன் திகாயால் தாப்பட்டவகுதல் வேண்டு மென்றுங் கொங்கை புடையார்ப், அதற்கெற்பச் சொற் றான மாற்றி எலித்த பொருள் கூறினர். திகாயன் எங் பதுசோழனுக் குரியதோர் பெயரெனக் கொங்கை வேண் டும். கனகசபையிள்ளையவர்களும், திகாயர் என்னும் பெயரைச் சோழர்க்கே புரியதாகக் குன்றனர். தொன்

நாக பரிபாசு சொழுவும், உன்னதம்.

விடியான் என்னும் பெயரும் தொண்டைநாடு அடைபாசு
மாதக் கட்டிவிட்டமையால் இளந்திரையனுக்கு வந்த
தெய்வது பொருந்தாதது. அந்நாளுத்தில் 'விடியான்
பாசு விதற்போர்த் தொண்டைபர்—வேங்கடம்' என
வந்திருப்பது மூன்றோ கட்டியுள்ளாம். பெரும்பா
னாற்றிலேயே இளந்திரையன் 'தொண்டையோர் மதுகன்'
என்று உறப்படுகின்றான். இவ்விதோன்றுமே இளந்திரை
யனுக்கு மூன்பே தொண்டைபர் என்னும் வழக்குணமை
நிறுத்தப் போதியதாகும். இவ்வாற்றால் தொண்டைபர்
என்னும் பெயர் காஞ்சி, திருவேங்கடம் முதலியவற்றைத்
தன்னகத்தே யுடைபொருகாட்டிலேதொன்று தொட்டு
சூட்சிபுரிந்த ஓர் வகுப்பினரைக் குறிப்பதென்பதே தேற்
றம். இளந்திரையனாவன், சோழனெருவன் தொன்
டைபர் மகிழ் மணந்து பெற்ற புதல்வன் என்றும்,
அவனே தாய்வழி புரிமையால் தொண்டை கட்டிக்கு
அரசாதினா வென்றும், தாய்வழியால் தொண்டைமான்
என்றும் பெயரும், தந்தை வழியால் திரையன் என்னும்
பெயரும் அவனுக்கு எய்தினவென்றும் கொடல்வேண்டும்.

இனி, இத்தொண்டைபரும் காஞ்சியிலிருந்து அரசு
புரிந்திருக்கின்றார். பல்லவரும் காஞ்சியிலிருந்து சூட்சி
கடாத்தி புனர். ஆகவே இவ்விருவரும் வெவ்வேறு
வகுப்பினரா? ஒரே வகுப்பினரா? என ஆராயவேண்
கியிருக்கிறது. பல்லவர் வடக்கே பருகியாவிலிருந்து
ஈந்தவனெனச் சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லி வந்திருக்கின்ற
னர். இப்பொழுது சிவச் சூத்திரக்காரரை மாற்றியும்
வருகின்றனர். இவர்கள் பல்லவர் தொன்றுதொட்டு
இக்காட்டையோமெனத் துணிந்துகாப்பாடினும், இக்காட்
டையோர் இருக்கலாம் எனக் கருதுகின்றனர். தொண்டை

மான் என்னும் பெயர் கொடி பற்றி வந்ததென்று கூறப் படுகின்றன. பல்லவம் என்பதற்குத் தனியொன்பது பொருளாகலானும் இவ்விருபெயரும் ஒருவகைக்குறிக்கும் ஒருபொருளுள்ளனவே எனக்கெல் ஒருதென்றனர். பல்லவர்க்கு வழங்கும் போத்தரார் என்னும் பெயரும் இப்பொருளாதேயென்கின்றனர். கால்கிபி கால்ட தொண்டமான் இளந்திரையனையும், சோழன் கரிகா லனையும் உத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவர் பாடி கிருத்தளம் இளந்திரையன் செ. தி முதல் துற்றாண்டன் இளத்திரை இருத்தோன் எனத் தெரிதலானும், அதற்கு முன்பு பல்லவர் செப்தி யென்றும் கேட்டப் படாமலானும் இளந்திரையனது வழியில் வந்தோரே பல்லவர் என்றும் கெல் ஒருதென்றனர். இவர்கள், பல்லவராயி னார் சோழர்க்கும் தமக்கும் எற்பட்ட பகைமை பற்றியே தம்மை வேறு பிரித்துக் கொள்ள நினைத்து, தமக்குப் பாரத்தவரே கோத்திரத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டனர் என்பர். பல்லவர் பருமியாகியிருந்து வந்தோரெனக் கூறப்பவர்க்கு ஆதாரமாக வுள்ளது செ வடமொழிப்பு ரண விதிகாரங்களில் காணப்படுங் பகைமை என்னும் பத மாம். அச்சொல்லே பல்லவர் எனத் திரித்திருக்கும் என்பது அவர்கள் ஒருத்து. பல்லவர் இன்னவாறென்றில் இன்ன கிடத்திருந்து இவ்வழியாக இவ்விடத்தை மடைத்தன லென்பது வேறு பகைமேற் கொள்ளாது உறுதிர்ப்பெத் தப்பெற்ற பின்பற்றித், தெற்கே கால்கிபயத் தனி கெ லாகக்கொண்டு ஆண்ட வகுப்பினர் பெலராய பல்லவர் என்பது பல்லவர் என்பதன் திரிபு என்று கொள்ளல் சிறிதும் பொருத்தமே.

மீன்கள் ஏ. மீயித் என்பாரும், சர் ஊட்டி எலியட் என்பாரும் பல்லவர் இருட்டணு சோழாவிரி பாறகட்டு இடைவிதுள்ளதான மென்மீ நாட்டில் இருந்தோராகலாம் எனக் கருதுகின்றனர்.

பல்லவாப்பத்தித் தனிதான் எழுதியுள்ள புதுச்சேரிவி லிருக்கும் புரொபசர் ஜி. ஜே. ஹில் என்பாரும், பல்லவர் ஆந்திர நாட்டில் இருந்தோராகலாமென்றும், பல்லவர் இருவரும்ப் பிரிந்து ஆந்திர நாட்டிலும், தமிழ் நாட்டிலும் அரசு புரிந்தன சென்பதும் பொருத்தம் என்றும் இங் கணம் கருதுகின்றனரோ பன்றிப் பருவிய முதலிய இடம் களியிருத்த வந்தோரெனக் கூறவில்லை. பல்லவாறு முதன் கைப் பட்டணம் காஞ்சி என்பதும், அவர்கள் ஆந்திர நாட்டுடன் தொண்டைமண்டலத்தையும் ஒரே காலத்தில் ஆண்டிருக்கின்றன சென்பதும் சரித்திரத்தில் நன்கு விளக் கமரம்.

இனி, இவர்களைக் குறித்து எழுது ஆராய்ச்சியிற் புலப் பட்டவற்றை இங்கே காட்டுதல். காஞ்சி முதலிய இடம் கருள்ள பருதி முன்பு அருவா நாடு எனவும் வழங்கப் பட்டது. அங்கிருந்தோர் அருவாளர் எனப்பட்டனர். அந்நாடு தமிழகத்தின் பருதியே யாகலின் அருவாளரும் தமிழ்சே பென்பது கூடுதே யமையும். அருவாளரை நாகரென்பார் கொள்ளையும் முன்னரே காட்டப்பட்டது. இவருடன், ஆந்திரரும், கருவாடரும் தமிழ் மூலவந்தர் குப் பகையா இருத்தமையானே 'வகோருவாளர் வான் கருவாடர்...குறுவாழிவுடைபார்' என்று இழித்திடப் பட்டனர். சோழன் கரிகாலன் அருவாளரை வென்ற தம் தெரிந்ததே. அருவா நாடு தொண்டை நாட்டின் கன்னடாசலின் அந்நாட்டின் முன்பு ஆண்டோர் எனப்

பட்ட தொண்டைப் பள்ளம் அருவாளும் திரிதத்
தவறென்று கருதலாகும், பழைய நாளின் இவர்கள் 'மன்
பெறு மாயின் ஏதோ' எனவும், 'குறு நிற மன்னர்'
எனவும் கூறப்பட்டு வந்தனர்.

'வித்தும் வேறும் கழலும் கண்ணியுக்
தாரு மாரமும் தேரும் னானும்
மன்பெறு மாயின் ஏதோ' மூலம்

என்னும் மாயிற் குத்திரமும்,

'மன் பெறு மாயின் ஏதோ' எனப்படுவார் அங்க பெறு
மாயிற் குறு நிற மன்னர் எனக் கொள்க. அவை பெரும்
பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காணப்படும்' என்னும்
அதனாகையும் இவ்வண்மை தெரிப்பனவாகும். செ. இ.
முதல் தாற்காலிகம் முன்பு தொண்டை நாட்டின் ஆட்சி
யும், நிலையையும் எப்படி விருத்தவென்று விளக்கமாக
அறிதற்கு இடமில்லை, சரிசாற் பெருவளமான் காவத்தி
விருத்த அது நல்ல நிலைமை யடைந்து விட்டதென்று
கொள்ளலாகும், சரிசாலன் காஞ்சிப் பதியை விரிவுபட
வருத்தமைத்தவன் என்பது,

'என்ற மூன்றவிச் சங்கவி புரத்தி
வீவக்கு வேந்தரி சாற்பெரு வளத்தோன்
வந்தி தற்புலி பிணையமான் வளமேல்
வவந்த வேருளோன் தவத்திதன் வளமை
சென்ற வேடர்மூன் வளவோ சொப்பத்
திருத்த வளவான் குட்பட வருத்தத்
குத்து போதுமா பதிப்புடை போத்தித்
குருதி குத்திவ கொள்கையின் விளங்கும்'

என்று பெரிய புராணம் கூறுதலால் வெளிப்பாடுவதும்
சரிசாலன் பதித்தத் தொண்டைமான் இளந்திரையன்

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து ஆட்சி புரிந்தோராவன், அவனுட்கிடின்
பெருமைமைய,

‘காப்பொருள் வெளவுத் தனவேர் வந்திவ்வக
கொடியோ சிந்தவன் கடிபுடை விவல்புலம்
உருளு முருகு தாவுர் தப்பா
காட்டி மாக முருகன் செவ்வா’

என்றும்,

முதலேவன் தேர்க்கும் முதலேவன் தேர்க்கும்
கேண்டிப கேண்டிப கேண்டிவர்க் கருளி
கிடைத்தெரிந் துணரு கிருந் காட்டெ
கொண்டக்கட னிறத்த கடம்பா வுன்னத்
தருப்பில் எற்றமோ கருத்தோன்’

என்றும், பிறனாறும் பெரும்பாளுற்றுப்படை உறுதல்
கொண்டு அறிவலாகும். இளந்திரையனுக்குச் சில தலை
முதல பின் வந்தோரே சிலர் ஆந்திர காட்டிலும், சிலர்
காஞ்சிபுரமாக இருந்து பல்லவர் என்னும் பெயருடன்
ஆட்சி புரிந்தோராதல்வேண்டும், தொண்டை காட்டுக்குப்
பல்லவம் என்பது ஒரு பெயர். அதுபற்றியே தொன்
டைவர், பல்லவகொணப்பட்டனர். இப்பெயர்களும், பல்
வயர்க்கு வழங்கும் காடவர், காடுவெட்டி பென்னும்
பெயர்களும் அக்காடு முன்பு காட்டர்த்ததாய் இருந்திருக்
கவேண்டு மென்று கருதச் செப்கின்றன. தொண்டைவர்
அவ்வது தொண்டைமான் என்னும் பெயரும், பல்லவர்
என்னும் பெயரும் ஒரு வகுப்பினரையே குறிப்பன என்ப
தில் எத்தனையும் ஐயமில்லை.

இதும்பலையாழ்வார் பாராட்டுக்களில் பல்லவகாக
குறித்திருக்கின்றனர். அவற்றன் அட்டபுவசைப் பதி
என்றில்,

‘பல்லவன் தொண்டையர்கோன் வணக்கு
 நீன்றோமான் வண்போன்
 தங்கலி தன் புதற் குந்தை கச்சி
 யட்ட புலகரத் தாதிதவ்வீன’

என்றும்,

திருவாங்கப்பதிகத்தில்,
 ‘தனக்கு நீன்றோ பராத் தன் குரிசின்
 தொண்டையவியலம்’

என்றும் ஓர் பல்லவனைத் தொண்டைய மன்னன் எனப் பாடி
 யிருக்கின்றனர்.

வங்கட அரசரிடிலும், முதல் குணரத்தனக்கச்சோழ.
 னாடைய மந்திரத்திலிலும் ஆகிய சூருணா த் தொண்டைய
 மன்னன்,

‘பல்லவர்கோன் வங்கடவேந்தன்’

என்று செயங்கோண்டார், பாணியிற் கூறுகின்றனர். பல்ல
 வர், தொண்டையர் என்றும் பெயர்கண் ஒரே மரபி
 னகரக் குறிப்பன என்பதற்கு இவற்றிலும் வேறென்ன
 சான்று வேண்டும்.

நீங் செட்டுக்கனிலும் பல்லவரைத் தொண்டையர்
 என்று குறித்திருக்கிறது. தனவாணூர்க் கல்வெட்டில்
 ஒரு பல்லவன் ‘தொண்டையர் தார்க்கேந்தன்’ என்று
 கூறப்படுகின்றான்.

‘மகநமொழிர்தபடி மரபின் வந்தருவதிலகன் வங்கட
 கராசனை’ என்று பாணி கூறுவது பல்லவர் ஆகலது
 தொண்டையர் பின்பு அரச வகுப்பினராகக் கொள்ளப்
 பட்டு வந்தமைக்குச் சான்றாகும்.

இ. பி. 4-ம் நூற்றாண்டு முதல் 9-ம் நூற்றாண்டின்
 இடைக்காலம் வரையில் பல்லவாட்சியிடமேன்மையகடர்

நிரூபித்தது. அக்காலத்திற் சோழர்கள் பல்லவர்க்குத் தீவிர
 செறாசார விருத்தனர். பல்லவரில் புகழ்பெற்ற மன்னர்
 பலரிருந்தனர். பல்லவர் காலத்தில் செப்பம் உயர்ந்த
 நிலையில் இருந்ததுபோல் வேறு காலத்தில் இருந்ததில்லை.
 அவர்களிற் சிலர் சித்திகாணம் சமண, பெளத்த மதங்களைத்
 தழுவி விருப்பினும், பெரும்பாலோர் சைவராகவேயான
 வராகயோ இருந்த வந்தனர். அவர்கள் கட்டிய கோயில்
 களும் பல. பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்ட நிருத்தொன்
 டர்களில் பல்லவர் பலரிருக்கின்றனர். சைவசமயஞரவர்
 களும், ஆழ்வார்களும் அக்காலத்திற்கும் தோன்றி விளங்
 கினர். சமய ஞானரும், ஆழ்வாரும் புகழ்ந்த பாடும்
 பெருமைபுடைய பல்லவர் பெற்றிருந்தனர். இத்தகைய
 வரையோ நடு கொன்றைக் கட்டத்தார் எனச் சிலர் கருது
 வது! இதுகூறும் கூறியவற்றிலிருந்து பல்லவ சென்பாதி
 தொன்றுதொட்டுத் தொண்டைகாட்டி விரும்புவந்த
 தொண்டையோ என்பது விளக்கமாம். அவர் கட்டி
 விரும்பு வந்தோ சென்பதற்குச் சிலர் கூறும் வேறு கார
 ணங்கள் :

பல்லவர்கள் முதலில் அளித்த செப்புப் பட்டயங்
 கள் பிரகிருதத்தினும், கட்டமொழிபினும் இருப்பதும்,
 அவர்கள் பாசத்தவராக சோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவரென்
 றும், வேங்கிசன் புரிந்தவரென்றும் கூறப்படுதலும் ஆம்.

பட்டயங்கள் எங்கோ செ சென்றாகவினும், எங்கே
 சனினும், சிலத்தின் மீறும் இருந்த இவ்வளம் அகப்
 பட்டயங், அகவமுற்றினும் கைடத்த விட்டன என்பது
 எவ்வளம் கூறமுடியும்? அன்றியும், தமிழ் வழக்காத
 தெறுங்குநாட்டாக அவர்கள் கைப்பற்றி ஆண்டபொழுது
 அங்கே அளித்த பட்டயங்கள் தமிழில் எப்படியிருக்கக்

உமம்? தமிழா பிருத்தேவர் பிராகிருதத்தில் சாசனம் அளித்திருக்க முடியாதென்றால், பிராகிருதம் அல்லது வடமொழியே. பதின்றவர் பின்பு எவ்வளம் தமிழாபித் தமிழிலே சாசனம் அளித்திருந்தல் உமம்? இதனாலே அக்காரணம் அத்துனை உறுதிபுடைத்தன் நென்பது நோன்றும்.

அவர் பார்த்தவாச கோத்திரத்ததைச் சேர்ந்தவ ரென்று சொல்வது காரணம் ஆகலாம் எனின், தமிழ் வேந்தர்கள் ஞானியன் மரபினரென்றும், சந்திரன் மரபின ரென்றும் கூறப்படுவதற்கு யாது சொல்கது? சோழர் மனோமதுபட்டிருந்தோரும், ஆந்திர நாட்டையும் கைப் பற்றி ஆண்டோரும், எண்ணிறந்த பிராமணர்களைத் தமிழ் மாதந்திற் குடிபேற்றி அவர்கட்கு எண்ணிறந்த தானங்களை அளித்தோரும் ஆகிய பல்லவர், தம்மை அகவத்தாமன் வழியில் வந்தோரென்றும், பார்த்தவாச கோத்திரத்தின ரென்றும் கூறிக்கொள்வதில் விபப்பென்றீர்? பல்லவாறு மாடின் வரலாறு காளையிடில் விரிந்த வந்திருப்பதைச் சாசனங்கள் விளக்கு மன்றோ?

அவர்கள் வேங்கி புரிந்ததாதான் எவ்வளம் காரண மாகும்? தமிழ் முவேந்தரும் எண்ணிறந்த வேங்கிகள் செய்திருந்தலைச் சங்க நாயக்களால் அறிவலாகும், பாண்டியன் பல் யககாலமும் தகுதியிப்பெயுவமுதி என்னும் பெயரே அதனை விளக்கும், அவரைப் பாடிய பெட்டிணையார் என்ற புலவரும் 'விந்துடன் எதிர்த்த தோற்கொழிந்த பாண்டியர் பனிரோ, நீ வேங்கி புரிந்த கனம் பனிரோ' என்று கூறுகின்றார். இவ்வாற்றால் பல்லவர் வடக்கிலிருந்த வந்தோரென்பார் அதற்குக் கூறும் காரணம் ஒன்றேனும் திட்பமுடைத்தன் நென்பது விளங்கா கிற்கும்.

என பல்லவ சோழரும், உள்ளும். ■

இனி, கன்னர் வகுப்பினகாரப் பல்லவர் வழிவின
சென்பதற்குப் பல பொருத்தங்களுள்ளன. அவற்றினை
இங்கே காட்டுதல். பல்லவர், தொண்டையர் என்னும்
பெயர்கள் ஒரே வகுப்பினகாரக் குறிப்பை வென்று முன்
விளக்கப்பட்டது. காலவர், சேதிபர், காலுவெட்டி பென்
னும் பெயர்களும் பல்லவர்க்கு உரியவை. திருத்தொண்டர்
டர்சனில் ஒருவரையே ஐயக்கள் காலவர்கோன்சையனாகா,

‘பத்திகடல் ஐயக்களமின்ற நம் பல்லவனே’

என்று திருத்தொண்டர் திருவந்தாழிவும் ;

‘கையுமிதழ் பல்லவந்தல் குலமாயின் வழித்தோன்றி’

எனவும்,

‘கன்னியநிலம் குழங்குநீர் காலவ கையக்களார்’

எனவும் பேரீயபுராணமும் கூறுகின்றன,

சுழந்திக் கையனாகா,

‘கடல் குத்த வயகெனக் கால்கென்ற பெருமான்

காலவர்கோன் சுழந்திகென்’

என்று திருத்தொண்டர் தொலைவும் ;

‘பல்லவ குலத்த கந்தர்’

என்று பேரீயபுராணமும் கூறுகின்றன.

திருமுனைப்பாடி காட்டுக்குச் சேதி காலு என்பதும் ஒரு
பெயர், மெய்ப்பொருளுபகார புராணத்தில்,

‘சேதிக்குட்கே சிதே திருக்கோணார்’

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சேதி காலு ஆண்டமையத்திப்
பல்லவர் சேதிபர்கோன் எனவும் படுவர்.

காலுவெட்டி என்பதும் பல்லவரது பெயராகக் கால
வக்கனில் வருகிறது. ‘காலுவெட்டித் தமிழ்ப்பேரகா
யன்’ என்று கல் வெட்டித் கண்காப்பெனெதிரிசூத்த இப்

பெயர் அரசர்க்கு குரியதென்பது விளங்கும். * பண்டிய² திசு
வினையாடத் புராணத்திலிருந்து மீழே காட்டியுள்ள ஒரு
சரித்திரத்தாலும் இது விளங்கும்.

* சிவபத்தியில் மேம்பட்டனனும் மிக்க புத்தவாய்ச்
தோளும் ஆகிய காடுவெட்டி பெண்ணும் துர் தலைவன்
மதனாகித் சொக்களிக் கப் பெருமானைப் பணிதற்குச்
சென்று கங்கையாற்றின் வடகரையை அடைந்தான்.
அப்பொழுது பாண்டியன் காற்புறத்த மதிற கதகையுள்
சாத்தித் தன் முத்திகாரிட்டு, அவனுடன் படைபெருக்க
முயன்றான். கங்கையுள் பெருகிவிட்டது. இக்கிணம
யில் சிவபிரானாவர் காடு வெட்டியின் அன்புக்கு இரங்கி,
கன்னிரகில் வடக்கு மதில் வாரிசை முறித்துவந்து, துர்
இயந்திரத்தால் அவனை யாற்றின் தென் கரையில் ஏற்று
வித்தது. மதில் இடிந்த வழியாகக்கொண்டு சென்று, இருளை
வெளிதாக்கி, அவனுக்குச் சோதி விமானத்தையும், தமது
குப்பந்த திருவுருவத்தையும் காட்டியருள, அவனும் கண்டு
போற்றி மனமுருகி நின்றான். கின்றவன் பின் பெருமா
னது கட்டளைவால் கிடிபுழுன்பே மதனாகைய விட்டுப்
போய்கிட, ஆகையடிக்காரரும் மதிலைப் புதுப்பித்தத
தமது இடப விஸ்சரினைவிட்டுப் பாண்டியனுக்குக் கன
கிலை அறிவித்தருளினார்³ என்பது கதைச் சுருக்கம்.
இதற்கட்டியுள்ள தோன்றலை⁴ காடு வெட்டி பெண்ணும்
சோழன்⁵ என்று சொர் குறித்தது சரிபற்று. மேலே
குறிப்பிட்ட பெயர்கள் (தொண்டையன், பண்ணையர்,
காடவரையர், சேதிரையர், காடுவெட்டி) எல்லாம் கன்னர்
வகுப்பினர்க்குள் வழங்கும் சிவப்பெயர் அல்லது பட்டம்
காரக டங்கள். இவர்க்குள் வழங்கும் பட்டப்பெயர்கள்

² உ.ச-வது இலக்கியாபிட்ட நிருவினையாடல்

கொங்கலம் இத்தாலித்தலியின் தொகுத்துக் காட்டப்பட்டுள் ளன. ஒவ்வொரு பெயரினைப் பழையபார் பற்பலவர்க்களில் இருத்தலாக அல்லுர்க்கினை இங்கே குறிப்பதாயினவாரும்.

இனி, முத்தகையர் என்பார் கன்னர் வகுப்பினரென மூன்பே காட்டப்பட்டது. முத்தகையர் என்னும் பெயர் முதலில் பல்லவர்க்கு உரிபதாய்ப் பின்பு அவர் மேல் சூண்ட சிற்றரசர்க்கு வந்ததெனக் கிடைக் கருதியுள்ளனர். முதல் மடுகந்திரைமன், முதற் பாமேக்காவர்மன் என்ற பல்லவ வேந்தர்கட்கு முறையே பகாப்பிடுகு, பெரும்பிடுகு (பிடுகு = இடி) என்ற பட்டங்கள் உள்ளன. முத்தகையர்க்கும் இப்பெயர் வழக்குண்டு என்பதனைப் பெரும்பிடுகு முத் தகையன் என்னும் பெயர் காட்டும். புதுச்சேட்டைக் காட்டிதுள்ள திருமெய்யத்தில் 'கிடேல் கிடுகு' என்னும் பெயருள்ள முத்தகையன் ஏரிகள் வெட்டுகிற் திருக்கிற் றான். கந்திக்கலம்பகத்தில் கந்திவர்ம பல்லவன் 'கிடேல் கிடுகு' என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றான். இங் கனம் பல பெயர்கள் ஒத்திருப்பது முத்தகையரும் பல் லவ வகுப்பினரே வென்று காட்டும். காஞ்சிபுரத்திற் சூண்ட போரசர்களைய பல்லவர்கள் தம் இனத்தவகையே தஞ்சை முதலிய இடங்களில் அரசாளுப்படி செப்திருக் தன என்பது பொருத்தமாம். இதுகூறும் உரியவந்தி லிருந்த கன்னர்கள் பல்லவ வகுப்பினர் அதாவது பல்லவ ின் ஒரு கிளை என்பது பெறப்படும். பெயர்கள் ஒத்தி ருப்பது கொண்டு இவர்கள் பல்லவ வகுப்பினர் எனக் கொளுத்தாது எனின், பெயர்களே யன்றி வரலாறுகளும் ஒத்திருத்தல் இனிற் பரிசீலித்தும் காணப்படும். பல்ல வர்கள் என்பதற்கே டுரது காணமும் இங்கே பெயர்க்.

கள்ளர் வருப்பினாலே புதக்கோட்டை அரசு பரம்பரையினர் தொண்டமண்டலத்தினிருந்து வந்தபல் கவர் எனவே புதக்கோட்டைச் சரிதம் கூறுகின்றது. வின்சன் ஏ. ச்மித் முதலியோரும் அக்காலமே கருதியுள் ளாரென்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. திருவாரூர் வி. டி. சீனிவாசையங்கார் அவர்கள் தாம் எழுதியுள்ள பல் கவர் சரித்திரத்தில், (நாம் முன்பு மறுத்துள்ள) கிள காரணங்களை வெடுத்துக் காட்டிப் பல்லவர் கள்ளரினத்தி லின்றும் உதித்தவராகக் எனக் கூறினாலும், பின் பல் கவர் தமிழராகி விட்டார்களென்று கூறிவந்து, தமது தூணு முடிக்குமிடத்தில் 'ஒரு தெலுங்கு பல்லவக்கிளையர் 17-ம் ஆற்றாண்டில் தொண்டமான் என்றும் பல்லவ சாஜா என்றும் பட்டத்துடன் புதக்கோட்டை அரசரானார். இப்போது புதக்கோட்டை அரசரே பல்லவ குல மன்ன குடைய புரையு விட விறத்தி ஆன்கிருர்.' என்று குறித் திருக்கின்றனர். இக்கனம் பலர் கருத்தும் இக்கொள் ளக்கன ஆதரிப்பவராகவே புள்ளனர்.

இனி, புதக்கோட்டை மகாராஜா காலத்தில் தலைவ ராக இருந்த திருவாரூர் வே. இராதாசுந்திரையர் அவர் கள் எழுதிய புதக்கோட்டைச் சரித்திரம் கள்ளர்களைப் பற்றிய பல அரிய செய்திகள் காணப்படுதலால் அவற்றை இங்கே குறித்தோம்:

“பரங்கு நாட்டிற்கும் சோழ நாட்டிற்கும் இடை யிடங்கள் பகுதி பன்றி நாடு எனப்பட்டது. இந்நாட் டின் முதலில் இருந்தவர் வேயவர், பின் குறும்பர் வந்தனர், அவர்க்குப்பின் வெள்ளாள் வந்தனர், பன்றி நாட்டின் ஒருபகுதி பாண்டியர் ஆட்சியின் கீழும், மற்றொரு பகுதி சோழர் ஆட்சியின் கீழும் இருந்தன. சாராள் வெள்ளர்

ளர். இ. பி. முதல் தற்குண்டின் மூப்பே சோழ தேவந்
திற் குடியேறி விட்டனர். அவர்கள் தங்கள் உழவு
தொழிலால் ஏற்பாது வறுமையைப் போக்கி, அரசுக்குப்
பொருள் பெருக்கிக் கொடுத்தனர். முவேந்தருக்குப் பட்டினம் செல்
வர்களால் திருத்திடுக்கின்றனர். சோ சோழ பாண்டியர்
கள் வெள்ளாள குலத்தவரென்று கனகசபைப்பிள்ளை
பயர்க்கு உறுது தருத. ஆதோங்குடம் சக்கரவர்த்தி
காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வெள்ளாளர்களைச் சோனாட்டிற் குடி
பேற்றின னென்றும், பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி
கிழக்காஞ்சிபுரத்திலிருந்து காற்பத்தெண்ணூறிரம் வேளாண்
குலங்களைப் பாண்டி நாட்டிற் குடியேற்றின னென்றும்
தேக்கநீரூர், கப்பிமணிய வேளாண் என்பாரிடம் உள்ள
ஒரு ஒலிச்செடியிக்குறித்திருக்கிறது. குறும்பகாத் தாத்
திபடித்த வெள்ளாளர் தங்களை நிகத்தலைவராகச் செய்து
கொண்டிருக்க வேண்டும். வெள்ளாளரைப் பற்றிய சாச
னங்களைக் களம் அவர்களை 'நிகத்தாள்' என்றே குறிப்
பிடுகின்றன. சோழ பாண்டியரைப்போல் முடியரசை
இவ்வாறு பற்றியே நிகத்தாள் என்று குறிப்பிட்டிருக்க
வேண்டும். கொங்கலம் வெள்ளாளர் கலத்திலும் பகத்தி
தும் மிகு வரற்றனர். அதன் பின், சோனாட்டானது
சம்மதிராயர், கடம்பராயர், மாணாசாயர், கொங்கராயர்,
கலிக்கராயர், அக்கநாயர், குமாராயர் என்ற நிலவர்
களிடம் கீழ்ப்பாட்டிருந்தது.

கோனாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் கோனாட்டு ஒலியூர் வெள்
ளாளர்க்கும் பகை யுண்டாகி அவர்கள் தங்கள் தங்கட்
குத் தலைவராக இராசேந்திர பங்குன நாட்டிலிருந்து தாத்
தக் கனகசபை குடிசைட்டிபு மறவர்களைக் கொண்டு
வந்தனர் என ஒரு ஒலிச் செடியில் காணப்படுகிறது.

தெட்டிசாச பான்டியன் இருதாறு மறவர் குடினைக் கொண்டு போய்த் தன் பகைவனை வென்று, பின் அவர் கட்டு நினைவன் அளித்த 'மறவர் மதகா' என்றும் கோட்டையும் கட்டிக் கொடுத்தான். இவன் ஒரு மறவர் மகனைக் கம்பாணஞ் செய்துகொண்டு, இவர்குப் பித்த பிள்ளைக்கு ஏழு இராமங்கள் கொடுத்தான். வெள்ளாளர் தங்கள் உரிமையை மதகாத் தேவனுக்கு விட்டு விட்டனர்.

கள்ளர்களைக் குறித்து அகாலனூற்றுச் செய்யுட்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. திருவேங்கட மலையில் வசித்தோரும், அஞ்சா நெஞ்சு படைத்தவருமாகிய இவர்கள் 'கள்ளர் பெருமான் தென்னன்' என்ற பான்டியனின் தென்னாட்டிற்கு அழைக்கப்பட்டவர் எனத் தோன்றுகிறது. புதுக்கோட்டைக்கு வடமேற்பாளைய லிசென்டி (பீசென்டி) நாட்டில் இவர்கள் தலைமை வகித்திருந்தனர். இவர்களின் பலர் அரசர்களோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றனர். ஈதாபணப் பேரரசு மக்கள் என்றும், படைத் தலைவர் என்றும், தந்திரிமார் என்றும், கர்த்தர் என்றும் கள்ளர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

கள்ளர் வகுப்பினர் மேன்மேல் ஆதிக்கம் பெற்றனர். அவர்களிடம் நிலங்கள் ஒப்புகிக்கப்பட்டன. கோயிற் சொத்துக்களைக் காப்பாற்றாமாறு வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டனர். கோளாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் கோளாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் ஏற்பட்ட சண்டைகளில் கள்ளர்கள் இருபிறத் தார்க்கும் உதவி புரிந்தனர். வானுதிரையர்க்கும் மற்றவர்க்கார்த்த வெள்ளாளர்க்கும் உண்டாகிய சண்டையில் லிசென்டி நாட்டுக் கள்ளர்கள் வெள்ளாளர்களைக் காக்குக வகையில் ஒட்டுகித்த, ஏழு பிரபுக்களைக் கொல்லுகின்ற

காணாதிசாயர் மும் கொண்டு வந்த விட்டனர். பின்பு இவர்களைச் சிவந்திலிச்சப் பல்லவராயரிடம் கொண்டு போயினர். பல்லவராயர் கோனாட்டுப் பிரபுக்களைக் கூப்பிட்டு, இனி, நீங்கள் கள்ளர்களோடு மாமனும் மருமகனும் போல வாழவேண்டுமென்று கூறி, கள்ளர்களுக்கு 530 கனம் செல்லும், 550 பொன்னும் வெள்ளாண் கொடுக்கும்படி தீர்ப்பு அளித்தார்.

கல் வெட்டுக்களிலிருந்து 10, 11-வது துற்றாண்டு களில் வெள்ளாற்றின் வடக்கிலுள்ள சில பாகங்களை 'அணாயர்' எனப்பட்ட சில தலைவர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டு சூட்சு செறுத்தி வந்தனவென்று தெரிந்தது. இங்ஙனே வெள்ளாற்றிற்குத் தெற்கிலும், 'காடாண்டவர்' என்ற சிலர் இருந்ததாகத் தெரிந்தது. கோலிசை நாயர் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி இப்பொழுதும் இங்ஙனையினர் சிற்சில இடங்களில் இருந்தல் அறியலாம்.

அவராயர்களில் அவர்கள் இருந்த இடம் பற்றி; கருக் காக்குறிச்சிசாயர், கண்ணாதிசாயர் (காணாதிசாயன் கொட்டை), கடம்பளாயர் (புல்லபல் அரசர்), ஆலங்குடி. காட்டு இரண்டேவகை அணாயர், அம்புகோயில் ஐக்க விட்டணாயர், இகுமடலி யணாயராகிய கடாந் தணாயர், குலோத்தங்க சோழ தணாயர் (குன்றைபுர அரசர்) எனப்பல டிரிவுகள் இருந்தன. சோழ, பாண்டியர்களின் அதிகாரம் இவ்விடங்களில் மிகுதியும் பரவவில்லை பெணத் தெரிந்தது. அக்காலத்தில் கயிலிச்சவன் செய்வன வெள்ளை சரிபரணை வைபே. ஒரு தலைவன் பலமுன்னவனுயின் தனது அதிகாரத்தால் செறுத்திக் கொண்டே இருக்கலாம். ஒரு கல் வெட்டும், ஐந்து மொடக் குகைகள் ஒன்று கூடக் காங்கெய் என்ற ஒரு தலைவன் பீட்டுத் தலைவனாகக்கொண்டு

வந்த செப்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிலர் வசனாநீரால் சொந்தம், மலாபலி வேந்திரத்தரசர் சேர்த்தவர் களென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. கரங்குடிபுதிள்ள தேவர்களில் அநீராம் குறந்தவளவு 230 ஆண்டு நீடித்திருக்கவேண்டும்.

அறந்தாங்கியில் அரசு செதுத்திய தொண்டமான் களாக்கும், 17ம் நூற்றாண்டில் புதுக்கோட்டையில் இருந்த தொண்டமான் களாக்கும் தொடர்பு புலப்படவில்லை. அறந்தாங்கித் தொண்டமான் களைப்பற்றி கி. பி. 1426ல் தான் முதலிற் தெரிகிறது. பொன்னம்பல வாத தொண்டமான் (கி. பி. 1514—1567) மிகவும் வலியும், செல்வாக்குமுள்ளவனென்று தெரிகிறது. இவன் இலங்கையை ஏழுநாளில் வென்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பாண்டிச்சேர் என்போர் வேறுவேறு தகுதியுடைய படைத் தலைவராவர். இவர்களில் சிலர் பழைய அரசர்களின் வழியினர் அன்றா அமைச்சர் முதலாளிகளின் வழியினர் என்ற சொல்லின்றனர். இவர்களின் முன்னோர் அரசர் களிடமிருந்து, அவர்களது மதிப்பைக் காப்பாற்றிய தந்தோ, தாம் புரிந்த ஈன்றிக்கு மாளுக்கோ, பட்டாளத் தை வைத்துக்கொண்டவோ பெரு கிளக்களை இனாமாகப் பெற்றிருக்கின்றனர். பாண்டிச்சேரரும் சிலவர் வளங்கியும் கிராமங்களைப் பாதுகாத்தும் வந்தனர்.

கி. பி. 1878-ம் ஆண்டுக்குப்பின் இல்லிடங்களில் பன்னவராய்ச்சன் தனையர் என்னும் பெயருடன் இருந்தனர். இவர்கள் பங்குள் வகை குளத்தார் தாதுகாலி துள்ள வழுத்தாரிலும், பெருங்குளரிலும் தலைவர்களாக இருந்தனர். தொண்டை மண்டலத்தைச் சேர்ந்தவர் வென்று கிட்ட அன்பு பன்னவராய்ச்சி முடிவுக்கு வந்தமை

இம் பல்லவரின் கிளைகள் கோழியிடம் படைத் தலைவராகவும், அமைச்சராகவும் இவ்வாறு அமர்ந்தனர். கலிகாதம் பரவலிற் சொல்லப்பட்ட கருணாகரத் தொண்டையான் அவர்களில் ஒருவன் கம்பெட்டுக்கண் ஆராயும் இத்திய அதிகாரியான வெங்கையா அவர்கள் சொல்லுமே படி பழுத்தாரிலிருந்த பல்லவராயர்கள் பண்டம் குடும்பத்திற்கு எட்டிய உறவாரிடுக்களும், தஞ்சாவூருக்குக் கெழங்கே எட்டு ராஜ்யக் கழிவினுள்ள பழுத்தாரிலிருந்து பல்லவராயர்கள் தெற்கே புறப்பட்டதாக ஒரு வரலாறு உண்டு. சிவத்திலிங்க திருமணராய பல்லவராய சொம்பவர் பாண்டியர்களைப் பாதுகாக்கவென்று திருநாளை குளத்திலுள்ள 1539-ம் ஆண்டுக் கம்பெட்டில் சொல்லியிருக்கிறது. மூன்று அல்லது நான்கு பல்லவராய அரசர்கள் காக்கத்த வெள்ளாளர் காலத்தில் இருந்தனராக ஆரவர்கள் கூறுகின்றனர்.

பாண்டி நாட்டரசனான உத்தரகிர பாண்டிய மன்னன் ஏழு ஆண்டுகள் தொண்டை மண்டலத்தில் வேங்கடாசலப் பல்லவராயரை அழைத்த வருதற்பொருட்டுக் காத்திருந்ததாகவும், பின் அவருதலினைக் கொண்டு சேதாபதி ரத்தி மறவனை வென்றதாகவும், அதன் பொருட்டுப் பாண்டியன் பொன்னமராவதிப் பக்கத்தில் அவர்க்கு நிலங்கள் கொடுத்ததன்றி, 'அரசனின் மருமகன்' என்ற பட்டமும், ஒரு அரசன்மீயும் தந்ததாகவும் செப்புப்பட்டபத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. தொண்டையான் சக்கரவர்த்தி யென்று பட்டம் பெற்ற தொண்டையான் பல்லவராயருடன் வந்தன வெனவும், அவனுக்கு அம்புநோலில் நின்றான் அனிக்கப்பட்டன எனவும் சொல்லப்படுகிறது.

மீ. ஏ. 1387-ல் வழுத்துர்ப் பல்லவராயர்ன் திருத்
கோகாணம் என்னுமிடத்தில் தருமம் செய்திருப்பது
தெரிகிறது. கல் செட்டில் 'இராஜ்யம் பண்ணியிருக்கை
யில்' என்று வருவதால் இவர்கள் அரசொன்றே சொல்
கப்பட்டவரென்பது விளங்கும். மீ. ஏ. 1312-ல் ஒரு
பல்லவராயன் சூணிப்பட்டியிலுள்ள கெட்டுக்கு நிலம்
கள் கிட்டகம் புலகுவின்றது. வழுத்துர்ப் பல்லவராயர்
கள் தங்கள் அடைபாளமாக 'பல்லவன் குகம்' என்ற
வாழியும், பல்லவன் படி என்ற அளவுகளையும் உள்
டாக்கி விடுக்கின்றனர். இப்பொழுது தசை கிழாவில்
அரிசி அளப்பதற்கு தூப் படி கருவியாக விடுக்கின்றது.
பல்லவன் குகம் என ஒன்று புதுக்கோட்டைக்கு கரங்கு
ராயர் 15 கரிகிடுவன் பெரியூர் என்னுமிடத்தில் இருக்
கிறது. வழுத்துரில் அழிந்துபோன கோட்டைகள்
உள்ளன.

பல்லவராயர்களில், கோனேரிப் பல்லவராயர், மாஞ்
கோனேப் பல்லவராயர், அச்சதப் பல்லவராயர், இளைப
பெருமாள் பல்லவராயர், அலுத்தப பல்லவராயர், கந்தப்ப
பல்லவராயர், கல்லிகுப்ப பல்லவராயர், சிவந்திலிங்கப்
பல்லவராயர் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

புலிக் கொடியும், மீன் கொடியும், வெண்குடையும்,
சூதுகாற் சிவகாதையமும், ஆத்தி மாணியும் பல்லவராயர்
கள் உடைபாளிருந்தனர். புலிக்கொடி காஞ்சிப்பல்ல
வாது தொடர்ச்சியாக எட்டுகிறது. மீன் கொடி பாண்டி
வர்களைத் தோல்வியிலிருந்து காப்பாற்றியதின் தரித்
திருக்கவாம். சோழருக்குரிய ஆத்தி மாண குடியிருப்
பது இவர்கள் சோழர்களின் சார்பு பெற்றிருக்கலாம்
என்பதனைக் காட்டுகிறது.

புதுக்கோட்டை, கண்டி கோட்டை, கண்ண கோட்டை முதலியவற்றின் தலைவர்கள் உதிரத்தாலும், கண்பாணங்களினாலும் சம்பந்த முடைவராவர், இவர்கள் படை வீரர்களும், தலைவர்களாகவும் இருந்தனர். தனித்தனி பாகத் தங்களுக்குள் இராச்சியமும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

திருச்சிராப்பள்ளியை மகம்மதியர் முற்றுகையிட்ட பொழுது கண்ணர்கள் வந்து தாக்கி மகம்மதியரை அஞ்சச் செய்தனர். கண்ணர்கள் இங்காட்டிற்கு அரசராயிருந்தனர், இவர்கள் மதுரை பரசனுக்குத் தீர்வைபரவது கப்பலாவது கொடுக்கவில்லை. அரசன் இவர்களை படக்குவது கூடாமைபர விஞ்ந்தது. அன்பு மகம்மாளின் மந்திரி படைகளைக் கொண்டுபோய்ச் சிலரை மடித்து, அங்கே காட்டினர். அதில் ஒரு கோட்டையைச் சட்டிச் சில பட்டாளங்களை யும் வைத்தனர். ஆனால் அவர்கள் படைபரள செல் லோனாயும் கொன்று, கோட்டையையும் தவிர்ப்பெடி யாக்கி விட்டனர். இங்கே சொன்னவை புதுக்கோட்டைப் பக்கத்தில் நிகழவில்லை. அதற்குக் காரணம் பல்லவ ராயர் அல்லது தொண்டைமான்கள் இதை ஆண்டுவர் தகையே.

இ. ச. 1116-ல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியின் 5-வது ஆண்டில் கார்த்தாமலைத் குறித்துள்ள கல் வெட்டில் தொண்டைமான் என்ற பெயர் குறிப்பிட்டுருக்கிறது. இப்பொழுதிருக்கிற தொண்டைமான் மாவீனர் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள திருப்பதியைச் சார்ந்த தொண்டைமான் கோட்டையிலிருந்து தொண்டைமான் புதுக்கோட்டைக்கு வந்ததாகக் கொள்வது வழக்கம். தொண்டைமான் தொண்டைமண்டலத்திலிருந்து வந்தவரென்று

‘இராஜ தொண்டமான் அநாதை மாலை’ என்ற கவியிற் சொல்லியிருக்கிறது.

‘தொண்டமான் கயிசாணி’ என்ற தொழங்குச் கவியில் (வெங்கண்ணுவால் 1750-ல் எழுதப்பட்டது) தேவேந்திரன் ஒரு நாள் யூரியில் சுற்றிவந்தன வென்றும், அப்பொழுது ஒரு கன்னிகையை மணந்தா வென்றும், அவள் பெற்ற பிள்ளைகள் பலரில் ஒருவன் அரசனாகியிரு வென்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இதன்படி தொண்டமான் இந்திர கயிசம் என்று கொண்டப்பெறும்.

தொண்டமான் அம்பு கோவிலில் குடிபெறுதற்கு முன்பு அன்பில் என்ற இடத்தில் தங்கியிருந்தன வென்றும், தஞ்சைக்குத் தெற்கில் உள்ள அம்பு கோவில் நாடா னது பன்னிரண்டு தன்னாசை நாடாக ஏற்பட்டதென்றும் வெளிவாசின்றது. வெங்கட்ட சாஸ்திரத்தோட்கட மாறு வலிம், தொண்டமான்சோடு ஒன்பது குடிகள் அம்பு நாட்டில் குடிபெறின சென்று கூறி, அவர்கள் பெயரும் குறிப்பிடுகின்றது.

பெயர்கள்.

- | | |
|----------------------|----------------------|
| 1. மாணிக்கசாள் | 6. பங்காசாயன் |
| 2. பந்திரொண்டன் * | 7. தொண்டமான் |
| 3. பிப்பந்திரொண்டன் | 8. சாங்கியன் |
| 4. சாங்கெட்டி | 9. பேரப்பந்திரொண்டன் |
| 5. மேனத்தையன் | 10. கலியாண் |
| (உடக்குத் தெருவாரன்) | (தெற்குத் தெருவாரன்) |

இவர்கள் பத்து வீட்டினரும் அந்நகரத்திலும் சொல்லப் படுகின்றனர். இவர்கள் தங்கள் புது நாட்டிற்குக் குருக்கள், பிச்சர், மாலைகோப்பர், மேனசாள், கண்ணன்,

* பந்திரொண்டன் என்பதே திருத்தமான பெயர். பந்திரொண்டன் கைப்பந்தியான் என்பது பொருள்.

பல்காரி என்னும் இவர்களைக் கொண்டு வந்தனர். இவ்வளவு அம்பு நாட்டிற் குடியேறிய பின்பு சூழிய வளங்கள், காளிக்காரயன் என்ற இரண்டு குடும்பங்களும் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டன வென்றும், இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து காளி பக்கங்களிலும் சென்று, பிலாவிடுதி, கரம்பக்குடி, வடக்கலூர், கொப்பேலி, கல்லாச்சேட்டை, கரம்பிப்பட்டி, அம்மணிப்பட்டி, பத்தனக் கோட்டை, மங்கலவெள்ளாளவிடுதி என்னும் ஒன்பது இடங்களில் குடியேறிய சென்றும் அறிவின்றோம்.

தொண்டைமாளான் குறிக்கப்பட்டுள்ள பல தாம்பிர, கிளைச்சாணங்களில், அவர்கள் தற்காலநூரிப் (அம்பு நாட்டில்) நிலங்களை யுடைய இந்திரகுல அரையர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. சிவன், பிள்ளையார், மாரியம்மன், வீரமாளிகாரி என்ற தெய்வங்களைப் பூசிப்போர் இவர்கள்.

ஸ்ரீரங்கராயது என்ற விஜயநகர அரசன் இப்பக்கமரசு இராமேச்சுரத்திற்கு யாத்திரை சென்ற பொழுது அவ்வரசனுடைய யானை மதங்கொண்டு பல சேதங்களை யுண்டு பண்ண, அதனையறிந்த அவநிரகுராத தொண்டைமான் அந்த யானையைப் பிடித்து அடக்கி ராயதுவிடம் கொண்டு வந்தான் என்றும், அப்பொழுது தொண்டைமானுக்கு 'ராய' என்னும் பட்டமும், பல நிலங்களும், யானையும், சிங்கமுகப் பல்லக்கும், சிறவும் வரிசையாக அளிக்கப்பட்டன என்றும், அதிலிருந்து 'தொண்டைராய தொண்டைமான்' என அவன் வழங்கப்பட்டான் என்றும் அறியப்படுகிறது. இந்த மூன்றாவது ஸ்ரீரங்கராயது என்ற அரசனான செங்கைய ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்தவன். இதிலிருந்தே (இ. பி. 1639) புறக் கோட்டை தொண்டைமாளான் ஆளப்பட்டு வருகிறது."

இதனாலும் காட்டிய வற்றி விருத்த, கள்ளர்கள் தொண்டை காட்டினின்றும் சோழ, பாண்டி நாடுகளிற் குடியேறி, அரையர் என்னும் பெயருடன் தன்னாசன ஆட்சி புரிந்த வந்தனர் என்னும் உண்மை நன்கு புலப்படுதல் காண்க. பல்லவராயர், தொண்டமான், கள்ளர் என்னும் பெயர்கள் ஒரே வகுப்பினர்க் குரியனவென்று துணிந்த கரமரட்டாது சரித்திர ஆசிரியர் மீறித் துடர்ப்படினும், அந் கதிரிய வரலாற்றெல்லாம் ஒரு வகுப்பினராகவே வலியுறுத்தி நின்றல் காண்க. யாம் முன்பு கதிரியனை இவற்றுடன் சேர்த்துப் பார்க்குமிடத்த நடுவு நிலையுடைய அறிஞர் எவரும் கள்ளர் பல்லவ வகுப்பினரோ பென்னும் முடிவிலை மேற்கொள்வதென்று துணிவின்றனம். ஒரு காலத்தில் தொண்டமான் மண்டலத்தோடு, சோழ மண்டலத்தையும் அடிப்படுத்தி ஆட்சி புரிந்த வந்த பல்லவ சக்கரவர்த்திகள் பின்பு தம் பேராசாட்சிகைய இழந்து, பிற கிடங்களிற் குடியேறிச் சிற்றரசர்களாயும், சோழர்க்கிடத்தில் அமைச்சர், தண்டத்தலைவர் முதலானோராயும் இருந்த வந்தனரென்பது மறுக்க கொன்னாது சரித்திர வுண்மையாம். இவர்கள் தம் பெரும்பாலான கிழந்த மெய்யுற்ற கிடத்தும் இவர்களுடன் பிறந்த அஞ்சலையும், லோமும் குழிந்த கிடவினை பென்பது மேலே காட்டிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களால் புலப்படும். கருணாகரத் தொண்டமானது வரலாறும் இதனை வலியுறுத்தா நிற்கும்.

தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் இரண்டாவது தொகுதி முதற் பகுதி 22-வது சாசனத்தில்,

“பாண்டி குலபதி யனாரட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றத் தத் தஞ்சாவூரில் தொண்டமான் தம் போய் வந்த

அகம் சாமந்த சாராயணச்சுதர்வேதி மங்கலம்". என்ற வருபெறு. இதற்கு கிளக்கம் எழுதியிருப்பது,

தொண்டைமான் என்பவர் இங்கிலாந்தை வந்தித் தந்தவர். சாமந்த சாராயணன் என்பதே இவர் பெயராகவும் வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். இவர் ஒரு சிற்றரசராகவோ அன்றி ஒரு பெரிய பதவியினராகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது புதுக்கோட்டை அரசர் தொண்டைமான் என்னும் பட்டம் புனைந்தவர். இவருடைய முன்னோர் 1680ம் பல்லவராய தொண்டைமான் தள்ளியிடப்பட்டு பட்டத்திற்கு வந்தவர். இவர் ஒருக்கால் சாமந்த சாராயண தொண்டைமான், சருணாகரத் தொண்டைமான் இவர்கள் வழியினராக இருந்தால் வேண்டும். கலிங்கத்துப் பாணியின்படி சருணாகரத் தொண்டைமான் வண்டை நகரில் வசித்த பல்லவ அரசன். சூலோத்தங்களுடைய முதன் மந்திரி. தொண்டைமான் என்னும் பட்டத்திற்குப் பொருள் தொண்டை நாட்டரசன் என்பதாம். தொண்டை மண்டகம் என்பது பல்லவர் நாட்டின் தமிழ்ப் பெயராகும். காஞ்சிபுரம் அதன் தலைநகரம். இங்கே அகப்பட்ட எண்ணிறந்த சாசனங்கள் பல்லவராய்சியம் சோழ மன்னருக்கு இளையவனாய் வயத் தெரியவில்லை" என்பது. இத்தகைய ஆதாரங்கள் எண்ணிறந்தன வுள்ளன.

இத்தகையதும் காட்டிப் பேரத்தவைகளால் என்னர் பல்லவ வருப்பினரோ பென நினைக்கப்பட்டபென்றது. எனினும், சோழர் குடி முதலியவும் சிற்றரசுத்திக் இம்மாதிரி கலந்த கிட்டன எனத்தெரிபெறு. இங்கே சோழரது கலக்கப் குறித்துச் சிறிது காட்டுதல்.

சோழர்கள் ம. டி. 14-ம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆட்சி புரிந்து வந்திருக்கின்றனர். பின்பு அவர்கள் எங்கே போயினர்? அவரது ஆட்சியினை குலைத்த கிட்டதேயன் அவர் தாமதம் இல்லாமல் அதனை பொழிந்த கிட்டதேயன் வரா? எந்தக் குலமும் அகில எவ்வளவு சீர்கேடான நிலையை அடைந்திருப்பினும் அதனை பொழிந்த கிடு மென்பது பொருத்தமாகாது. ஆகவே, அது மந்திரம் நிற் கலந்த கிடுதலும், பெயர் முதலியன மாறி நின்றதும் இவன்பே, ஆகவே சோழர்கள் எம்மாதிலே கலந்துள்ளனர் என்பதே ஆராயவேண்டியது.

கன்னடர்கள் சோழர் மரபின ரெனச் சொல் கருதி யுள்ளனர் என்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. இவர்கள் முதலில் பல்லவ வகுப்பினரே பெந்தும், சோழர்கள் பின்பே இவர்களுடன் கலந்துள்ளனர் என்றும் காம் கூறு கின்றோம். சோழர் கலந்துள்ளனர் என்பதற்கும் வேறு ஆதாரங்கள் வேண்டும். அய்வாதாரங்களே இங்கே எடுத்தக் காட்ட விரும்புகின்றன.

இப்பொழுது பெரிய மனிதர்களாகவே, பெரிய மனிதர்களின் வழியினராகவே கன்னடர்கள் பெருந்தொகையினராய் இருந்த வரும் காலிரிசுடே சோழர்கள் வழி வழியிருந்து ஆட்சி புரிந்த காலி என்பதை முதலில் கிரகித் கொள்ளவேண்டும். சோழர்கள் சோழநாட்டேயன்றி வேறு நாடுகளையும் ஒரொரு காலத்தில் வென்ற ஆண்டுகருக்கின்றனர். சோழரிற் சிலர்க்கு 'கோணேரிமேன் கொண்டான்' என்னும் பட்டம் வழங்கி இருக்கிறது. இப் பெயர் தரித்திருந்தோரும், கொங்கு நாட்டையும் ஆட்சி புரிந்தோருமான மூன்றாம் குலோத்தங்க சோழனும், கீர சோழனும் முநாற்பே வெங்கை நாட்டுக் கம்மாஸர்க்குத்

செய்திருக்கும் தீர்ப்பு ஒன்றும், கருஜர்க்கோயிற் பணி
பாசர்க்கு இவற்றையி லிஸம் விட்குப்பவதக் குறிப்பத
ஒன்றையா இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் கருஜர்ப் பசுபதிச்
சார் கோயிலில் வெட்டப்பட்டுள்ளன. அவை பின்
வருமாறு :

“திருப்புலகைக்காவர்த்திகள் ஸ்ரீகோவேரிமேல்வெண்
டான் வெங்கடாசுல நாட்டுக் கண்மாளர்க்கு மெடுவத ஆக
மாறம்முதல் தங்களுக்கு கன்மை தின்மைகளுக்கு இரட்
கடச் சங்கும் ஊதி, பேரிகை உள்ளிட்டவும் கொட்டுவித்
திக் கொள்ளவும், தரங்கன் புறப்படவேண்டும் இடக்
களுக்குப் பாடாசைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும், தங்கன்
விடுகளுக்குச் சாத்த இட்டுக் கொள்ளவும் சொன்னோம்,
இப்படிக்கு இவ்வேலை பிடிபாடாகக்கொண்டு சந்திரா
தித்தவகா செவ்வத் தங்கடாகத் தங்களுக்கு வேண்டின
இடங்களிலே கள்ளிலும், செம்பிலும் வெட்டிக்கொண்ட,
இவை விழுப்பாதாரபன் எழுத்த.”

“கோவேரிமேல் வெண்டான் கருஜர்த் திருவாசலில்
ஆளுடைபார் கோயில் தேவர்கன்மிகளுக்கு—இக்காயனார்
கோயிலுக்கு எம் பெயரால் இயற்றின கிரேசோழன் திரு
மடவகாசத்தில் குடியிருத்த தயசிபர்க்கும், சிவப்பிரா
மணர்க்கும், தேவாடிபார்க்கும், உவச்சர்க்கும், பனபணி
சிமந்தக்காரர்க்கும் வேளசேஷமாகத் தென்னை ஆர்த
னாரான கிரேசோழ என்னுள் கொடுத்த இவ்வாரம் வந்த
இவையும் எனவையும் உகவையும் கொள்ளப் பெறுதோ
மாச விட்டு மத்தள்ள குடிமைப்பாடும் எப்பேர்ப்பட்ட
தம் இக்காயனார் கோயிலுக்குச் செய்த இவ்வூர் இப்படி
சந்திராதித்த வகா அறபலிப்பார்க்காச எம்மோலை

கொடுத்தோம். இப்படி செம்பெரும் சிலையிலும் வெட்டி
உச்சொன்சு, இவை விலாடத்தலாயன் எழுத்தா.”

இவற்றிலிருந்து தோன்றும் பிற உண்மைகள் ஒரு
புறம் சிந்த, கோனேரிமேல்கொண்டான் என்னும்
பெயரே இங்கு வேண்டியது. பெயரினைக் குறித்துத்
தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் இரண்டாவது தொகுதி
முதற் பகுதி 21-ம் சாசனத்தில் சாசன பரிசோதகர் பின்
வருமாறு குறித்திருக்கின்றனர் :

“இப்பெயர் ஒரு விடுகலத போன்றே இருந்து வந்
திருக்கிறது. பலர் பலவிதமாக இதனை எழுதியுள்ளார்கள்.
.....கோனேரின்மை கொண்டான் என்பதற்கு அரசுக்
குள் ஒப்பில்லாதவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.
கோனேரி எனப் பின்னர் மருவியிருக்கிறதாகத் தெரிவி
தது, வீரசோழனும், குலோத்துங்க சோழந்தையனும்
கோனேரிமேல்கொண்டான் எனவும், கோனேரிமேல்
கொண்டான் எனவும் பட்டம் பூண்டிருக்கின்றனர். ஒரு
சமயத்தில் கோனேரி ராயன் என்று எழுதப்பட்டிருக்
கிறது. கோனேரின்மை கொண்டான் என்னும் பட்டம்
சோழவரசர் சாஜராஜ தேவராலும் கொள்ளப்பட்டிருக்
கிறது. கந்தர பாண்டியனுக்கும் இப்பட்ட மூலம். வீர
பாண்டியன், குலசேகர தேவன் இவர்களும் இப்பட்டத்
தையே கொண்டவர்கள்.”

இப்பெயர் இங்ஙனம் திரிந்து காணப்பட்டதும், கோ
னேரி மேல்கொண்டான் என்பதே திருத்தமுன்னதாக
இப்பொழுது கொள்ளற்பாலது. திருப்பதிமலைமுள்ள
ஒரு தீர்த்தம் கோனேரி என்னும் பெயராலும், கோ
னேரிசாழையும் எனக் கில வுக்களிருந்ததும், கோனேரி
என்று பலர் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருந்ததும் இங்

வுண்டபகைய கிளக்குவனவாரும். குலசேகர ஆழ்வார் காலத்திலேயே கோனேரி என வழங்கியிருப்பது, அவர்,

‘கோனேரிவாழல் குருகாய்ப்பிறப்பேனே’

என்று பாடுவதால் அறியலாகும்.

இவ்வாற்றால் கோனேரி, மேல்கொண்டான் என்னும் இருபெயர்கள் இணைந்த ஒரு பட்டமாக வழங்கியிருப்பது புலனும். இப்பெயர்களில் பாதேனும் யாருக்காவது இப்பொழுது பட்டப் பெயராக வழங்குகின்றதா என்பதே கண்டறிப வேண்டியது. கள்ளகுக்குள் அழங்கும் பங்கையாண பட்டப் பெயர்களில் மேல்கொண்டான் என்பதும் ஒன்று. இப்பட்ட முகடையர் செங்கிபட்டி முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். இன்றோர் பரம்பரை பாக மிக்க மேன்கைய முகடையராய் இருந்த வந்திருக்கின்றனர். மதங்குச்சிச்சிற்றின மாய்சிற்றையும் உணம் பட்டியின் உதிபருமாவிய திருவாளர் ஸ்ரீ. குமாரசாமிமேல் கொண்டார் அவர்களை இதற்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தம். கோனேரி என்னும் பெயரும் கள்ளர்களில் பலர் தரித்த வந்திருக்கின்றனர். இவையளி கிருந்து, சோழர் பவர்க்கு வழங்கிய மேல்கொண்டான் என்னும் பெயர் அவர் வழியினர்க்குப் பட்டமாக இருந்த வருகிறதென்றும், அவர்கள் பல குடும்பங்களாகப் பிரித்த தங்கள் நாடாட்சிகைய இழந்த பிற்காலத்திலே சோழர் குடியிற் சேர்ந்தோரு ரென்னும் உண்கைய மதக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும் துணியலாகும்.

இனி, இவர்கள் பட்டங்களில் சோழங்கள் அல்லது சோழக்கதேவர் என்பதும் ஒன்று. இப்பெயரின் வரலாற்றை ஆராயும் பொழுது சோழ சம்பந்தம் பெறப்படுகிறது. சோழ மன்னர்கள் ஓரொருவர் தாம்வென்று

கைப்பற்றிய ஈடுகளில் தம் இனோருரைப் பிரதிநிதிகளாக நியமித்து, அவர்கட்கு வெவ்வேறு பட்டங்கள் கொடுத்திருக்கின்றனர் எனத் தெரிந்தது. சோழ பாண்டியன், சோழகோன், சோழபல்லவன் முதலியன அங்கனம் உண்டாய் பட்டங்களாகும். தென்னிந்திய சரசன புத்தகம் மூன்றாவது தொகுதி, முதற் பகுதி 59-ம் காசனத்தில் வந்துள்ள பட்டங்களில் 'சோழகங்கன்' என்பதும் ஒன்று. 'தன்னிருத்தாங்கியர் தம்மான்—மதாரத்தாங்கிச் சோழகங்கன்' என்தாம், மணிமுடிசூட்டி 'எனக் கூறப்பட்டுளது. இது நிருத்த சோழமன்னன் ஒருவன் தம் சோழகங்கன் எனப் பட்டான் என்பது என்கு புலனாகின்றது. சோழகங்கன் என்பது சோழகங்கன் என மருவியது மிக விரிதே. இப்பட்டமுடைய கங்கன் குல மக்கள் தாண்டொயன்பாடி, அந்தலை முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். இவரெல்லாம் தொன்றுதொட்டுப் பெருமமையுடைய குடும்பத்தினர்களாவர். இங்கேய் கோட்டை கட்டியும் சூட்டி புரிந்திருக்கின்றனர். அது பின் கூறப்படும்.

சரசனங்களில் 'சோழகோன்' என ஒரு பட்டம் வந்துளது. இது சோழகன் எனத்திரிந்த பன்மையில் சோழகர் என்குமி இவ்வகுப்பினர்க்கு வழங்குமிறது.

கள்ளர்களில் ஈட்டாளன்வர் அல்லது நாடாள்வார் என்னும் பட்டத்தரித்தோர் பல இடங்களில் பெருந்தொகையினராக இருக்கின்றனர். வெள்ளாற்றின் வடக்கி துள்ள பகுதியை 'அணையர்' என்னும் பட்டமுடையாரும், தென்மேலுள்ள பகுதியை 'நாடாள்வார்' என்னும் பட்டமுடையாரும் சூட்டுபுரிந்த செப்தி கங் வெட்டுக்களில் வெவ்விவ்வது மூன்பே காட்டப்பட்டது. நாடாள்வார் என்னும் இப்பெயர் முதற் குகோத்தங்கன் மகாலிய மிக்

கிரம சோழனுக்கு வழங்கியுளது. குருபாய்ப்பலாப் பிரபந்தம் என்னும் தமிழ்ச் செய்யுளுடனில், இராமாதகர் சரிதையில்,

‘சோகு மரங்கத்தல் கெய்கெகன் மன்னகர்சாட்
பாராது மன்னகன் பரசவந ரிடத்தென்தம்
ஆராத காதலனும் அனல்க்க ஈடாள்வார்
சாரும் கைகுத்த ஈடான கேடுகூன்’ (794)

என்று கூறப்படுதல் காண்க. (செந்தமிழ் தொகுதி 3, பக்கம் 847—351)

விக்கிரமனுக்குப் பின்னர் ஸ்ரீரங்கத்தில் கிற்றாசர்க்களா யிருக்கிறார்க்கும் இப்பெயர் வழங்கிய செய்தி கல் வெட்டுக்களால் வெளிப்படுகின்றது. அது பின்பு காட்டப்படும். இவ்வகையிலிருந்து முடியுடை வேந்தராகிய சோழர்க்கு வழங்கிய ஈடாள்வார் என்னும் பெயர் அவ்வழியினர்க்கு ஆட்சிகருங்கிய பிற்சேவத்தம் வழங்கி வந்திருப்பது புலனாகும். இவ்வாறே மற்றும் பன பட்டக்கன் சோழர்க்குரியன கன்னிடத்திற் காணப்படுகின்றன.

இதனாலும் காட்டியவற்றிலிருந்து பங்கலவர் வழியினராகிய கன்னிராடு சோழரும் கலத்த கிட்டமை உன் னக்கக கொய்கில் கனிபேரல் விளங்கும். பங்கலவர் வழியும் சோழர் வழியும் ஒன்றுபட்ட ஓர் வகுப்பு இஃது எனதும் பொருத்தம்.

இனி, இவர்கட்கு கழங்கும் கன்னர், இந்திரர் என் னும் பெயர்கள் எப்படி வந்தன என்பது ஆராயற்பாலது. இந்திர குலாதிபர் சங்கம் காலாவது ஆண்டு கிறிஸ்தின் தலைமை வந்ததே மொன் வர், கோபாலசாமி ரகுநாத இரா சாணியார் அவர்கள் தமது முடிவுரைப் பிரசங்கத்தில் இப்

பெயர்வைக் குறித்த விரிவாக ஆராய்ந்துவந்தான். அவற்றில் ஏற்பவற்றை இங்கே கருத்திற் காட்டுதல்.

1. 'கன்னன்னை' எனக் கரியோனைப்' எனத் திவ்வாகமும், 'கடகரிப் பெயரும் கருகிற மகனும், கர்க்கடக விராவியும் ஞென்றும் கன்னன்' எனப் பிங்கலக்கறையும் கூறுவதிலிருந்து கன்னன் என்னுஞ் சொல் ஒரு நிறமூடையோன் என்னும் பொருளில் தோன்றுதோட்டு வழங்கிப் புள்ளமை புறமும், ஆரியர் தமிழகரைக் கரியவ ரென்று இருக்கு வேறு மந்திரத்திற் கூறுகின்றனர். இத்திரைக்கும் கரியோன் எனப் பெயரிருக்கிறது. சோழனும் ஒரு நிறம் பற்றியோ 'மால்' என அழைக்கப் படுகின்றான். இவ்வாற்றால் இத்திரை குலத்தவர் எனினும், கன்னவர் குலத்தவர் எனினும் இத்திரைப் பழங் குடியினரான தமிழர் என்பதே பொருள் எனத் துணியப்படுகிறது.

2. கன்னர் என்னும் சொல்லுக்குப் பிறர் பொருளை வேளாறுவோர் என்னும் பொருளும், பகைவர் என்னும் பொருளும் உண்டு. இதற்கு ஸோன 'தம்பு' என்னும் சொல்லு வடமொழி அமரகோசத்தில் குத்திர வர்க்கத்தில் சோன என்னும் பொருளில் வைத்திருப்பதோடு, கைத்திரிய வர்க்கத்தில் பகைவன் என்னும் பொருளில் வைத்திருத்தலும் காண்க. ஆரியர் இக்கூட்டுப் பழங்குடினைத் 'தம்புக்கன்' என வழக்குகின்றனர். இவ்வளம் ஆரியர் களால் தமக்குப் பகைவர் என்று அழைக்கப்பட்ட பழந் தமிழரே கன்னர் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாய் நிறம் துணியப்படுகிறது.

இவ்விரு பொருளும் பொருத்தமாகவே தோன்றுகின்றன. கன்னர் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கரியவர், பகைவர்

என்ற இருபொருளும், இந்திர குலத்தவர் என்னுஞ் சொல்லுக்கும் கரிபவர் என்ற ஒரு பொருளும் இங்கே கொள்ளப்பட்டுள்ளன. முத்சொல்லின் இருபொருளில் எது உறுதி யுடைத்தெனத் துணிக்துரைக்க வரலாது, எப்படியாவிலும் இச்சொல் கோரர் என்னும் நூழிபொருளை உடைபதாகாது. காட்டில் வாழும் ஆறில் கன்னர் என்பார் உரையிலும் அன்னவர் வேறு இவர் வேறு என்பதனைச் சிறிதறிவுடையாரும் அறிவர். பொய்யடிமை பிள்ளைப் புலவர் பெருமக்களால் கன்னர்கோமான் புல்லி எனவும், கன்னர் பெருமகன் தென்னன் எனவும் சிறப்பித் தோதப்பட்டிருந்தலை அறியும் அறிவுடையார் எவரும் கன்னர் என்னும் குலப் பெயர்க்கு உயர்பொருள் கொள்ளாமலிரார். கன்னர் கோமான் புல்லிக்கும் இன்னவர்க்கும் பாதம் தொடர்பில்லை; இவர்கட்கு இப்பெயர் சிறிதகாலத்தின் முன்பே இவர்களது தீச்செயலால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்னில், புல்லிக்கும் இவர்க்கும் தொடர்பில்லாத போதிலும் பல்வவ, சோழ மன்னரது வழிவினராய், இந்நகரக்கும் பல இடங்களில் குறுகிய மன்னராய், இருந்து வரும் ஓர் பெரிய வகுப்பினர் தமது தீச்செயல் பற்றிப் பிறர் இட்ட பெயரினைத் தமக்குக் குலப் பெயராக ஒருக்கே ஏற்றுக்கொண்டன என்பது எவ்வளவு அறிவாகம வாரும்! இனி வெட்சிமதவர் கன்னர் எனவும், காத்தையமதவர் மதவர் எனவும் வழங்கப்படுவொன்றில், வஞ்சிமதவர், உழிகனாமதவர், தம்கபமதவர் முதலியோர்க்குக் கொல்லாம் ஒவ்வொரு வகுப்பினரைக் காட்டுதல் வேண்டும் என்க. தர் அரனாநம், அவன் படை யாளரதம் தாம் புரியும் போர் முறைபற்றி வேறு வேறு திணைக்கும் உரிபாவு என்பதும், அதனும் ஒருவர்க்கே

பன பெயரும் பெற உரிமை யுண்டென்பதும் தமிழினக்களம் கற்றவர் எங்கு அறிவர்.

இனி, இலக்கன் அரசராகவோ, படைபாளராகவோ சென்று மாற்றாது நிலத்தைக் கொள்ளை கொண்டமை யால் இப்பெயர் எய்தினாராய் என்கில், உடை சரித்திரத் தில் அறிபவாரும் எந்த அரசு பாரம்பரியினரும் கொள்ளை கொள்வோர் என்னும் பெயருக்கு உரியாராகாது தப்ப வியலாது. இப்பொழுது ஐரோப்பாக் கண்டத்தினுள்ள எல்லா அரசுகளும் இப்பெயரினைப் பெறுதற்கு முந்தி லும் தகுதியுள்ளவை. இப்பெயரினைத் தமக்கு உரியதாக ஒரு வருப்பினர் ஒத்துக்கொண்டன என்றால் அக்காலத் தில் இப்பெயர் மதிப்பிற்குரியதாக இருந்திருத்தல்வேண்டு மென்று கருதலாகும். இனி இவ்வருப்பினரில் களவுத் தொழில் செய்வார் இருப்பதும் உண்மையே. வேறு எல் வருப்பினேதான் இத்தீத்தொழில் செய்வோர் இல்லாதி ருக்கின்றனர்? களவுக்குக் காரணம் அவரவர் நிலைமையே பன்றி, ஒர் வருப்பினுட் பிறத்தவன்று என்பதை அறிவு டையோர் எவரும் மறுக்கார். அரசாங்கத்தினரும், பொது மக்களும் ஏழைகளின் நிலைமை யறிந்து அவர்க்கு உதவி புரியாது புறக்கணித் திருப்பதனாலேயே இத்தகைய குற்றச் செயல்கள் மிகுமின்றன. எனவே குற்றத்திற்கு அனைவரும் பங்களிகள் என்பதனை யுணர் வேண்டும். இதுகாறும் உரிபவற்றிலிருந்து கள்ளர் அல்லது கள்ளர் என்னும் வருப்பினர் பெயர் ஆரியர் தமிழர்களைக் கரியவ ளென்றும், தன்புக்கன் என்றும் அழைத்தமைபாலோ இன்னவர் வேறு காலெளிற் படை பெடுத்துப் பதைப் புலத்ததைப் பழாக்கினமைபாலோ போந்ததெனக் கரு தல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும்.

இனி, இந்திரகுலத்தார் என இவர்கள் வழங்கப்படுதற்கும் ஏதற்குரிய இருபாது ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஆதாயகன் கிடைக்கின்றன. தேவேந்திரன் ஒரு நாள் பூமிபிற் கந்தி வந்தானென்றும், அப்போது ஒரு கன்னிகையை மணந்தானென்றும், அவன் அநேக பிள்ளைகளைப் பெற்றான் என்றும், அவர்களில் ஒருவன் அரசனானான் என்றும் 173-ஆண்டுகளின் முன் எழுதப் பெற்ற தொண்டைமான் வமிசாவளி என்னும் நூலிற் கூறியிருப்பது முன்பே காட்டி யுள்ளாம். கள்ளர், மறவர், அகம்பகடிகள் என்ற மூன்று வகுப்பினரும் ஒரே பிணத்தாகின்றன என்றும், இவர்களெல்லாரும் இந்திர குலத்தினர் என்றும் பலர் சொல்லியும், எழுதியும் கந்திருக்கின்றனர். பஞ்ச கன்னிகைகளில் ஒருத்தியும் கௌதமர் பத்தினியும் ஆகிய அகலிகையைத் தேவேந்திரன் கரவிற் புணர்த்த காலத்து மூன்று மக்கள் பிறந்தன என்றும், முனிவர் மணக்குத் திரும்பிய பொழுது மறைந்தவன் கள்ளனென்றும், மாத்திலேறியவன் மறவனென்றும், அகங்காரத்தான் கின்றவன் அகம்பகடபனென்றும் பெயர் பெற்றன என்றும் கதை கூறுவர். இதிலிருத்தே இக்கதை வடிவப் படைத்தவன் எவ்வளவு அறிவிலியாதிருக்கவேண்டுமென்பது புலப்படும். இதுபோதும் அறிவினார் கூற்றாகிய சூரபாதே ஆங்கிலத்தில் எழுதிச் சரித்திரமாகக் காட்டினிடம் பெரியோர்கள் இன்னமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கின்றனர்! இக்கதை, இந்திர குலம் என்ற வழக்கை வைத்துக்கொண்டு, சூரிய குலம், சந்திர குலம் என்பவற்றின் உற்பத்திக்கு ஆண் பெண் வேண்டியிருந்தமை போல இதற்கும் வேண்டுமென்று கருதிய பாரோ கட்டிய தென்னரும், கட்டியவாது கன்னி மறவர் முதலிய பெயர்க்குப்

பொருள் காணலாகாத அளவினதாகும். இந்திரனுக்கும் அகலிகையக்கும் பிறந்தார் என்பதில் ஓர் குறைவு இருப்பதாகக் கருதி இங்ஙனம் கூறுகின்றே மல்லைம். உலகத்தின் படைப்பையும், சூரிய சந்திரவமிசங்களின் தோற்றத்தையும், வட்டட்டாதி முனிவர்களின் பிறப்பையும் சொகுஞ்சால் அவையாவும் இழிவுள்ளவர்களே எம்முத் தோற்றதம் கடும். தமிழர்களைய இவர்களை இந்திரனுக்கும் அகலிகையக்கும் பிறந்தவர்களென்று கூறுவது சிறிதும் சரித்திர இயல்புடையதாகா தென்பதே எம் கருத்த. அகலிகைய வரலாறு கூறும் இராமாயணம் முதலிய வற்றில் கள்ளர் முதலியோரின் பிறப்புக் கூறப்பட்டிருக்குமேல் அது சரித்திரமாகா விடினும் ஒருவாறு மதிப்பிற் சூரியதாகும். அங்ஙனமின்றி யாதோ அறிவினார் எட்டி விடுவதெல்லாம் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளத்தகும்?

இனி, இங்மூன்று வகுப்பையும் குறித்தப் பூமித்திர புராணம், கள்ளகேசரி புராணம் என்று தமிழிலே புராணங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவை வெவ்வேறு பிரமாண்ட புராணம் முதலியவற்றைச் சேர்த்தனவாம். சிவ பிரான் உமாபேதனக்கும், அகத்தியர் புலத்தியர்க்கும், சூத புராணிகள் காமசுஷன முனிவர்கட்கும் கூறியனவாம். இவற்றின் பிறப்பையும் மதிப்பையும் இங்கெடுத்தக் கூறுதல் மிகை. இந்திரன் அகலிகையால் கிருப்பன் கொண்டகாத வறிந்த இந்திராணி தன்சாபையால் அகலிகையோடும் அழகுடைய மோகனாம்பி என்பாளைப் படைத்திட, இந்திரன் அவனைச் சேர்த்த கள்ளர், மறவர், அகம்படிவர் என்னும் பூமித்திரர் மூவகாப்பெற்றன னென்றும், அவர்கள் தமிழாடு மூன்றுக்கும் அரசாவினார்கள் என்றும் அப்புராணங்கள் கூறும். இவையும் இந்திர குலம்

என்னும் பெயர் வழங்கியிருந்த தோன்றியவை பெண்புற
கூறவேண்டியதில்லை. இவைகளிலிருந்து, கன்னர், மறவர்,
அகம்படியர் என்னும் மூன்று வகுப்பினரும் கொடுங்கிய
சம்பந்த முகையாய், இந்திரகுலத்தினரொன வழங்கப்
பெற்று வந்திருக்கின்றனர் என்ற அளவு உண்மையெனக்
கொள்ளலாகும்.

இனி, ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின்
முன்பே இந்திர குலம் என்னும் வழக்குண்மை வெளியா
கின்றது. சாகபாட்டிலே சாகபுரத்தில் இருந்து அரசு
புரிந்த பூமி கந்திரன், புண்ணிய நாசன் என்னும் சாக அரசு
சர்க்கை இந்திர குலத்தார் என மணிமேகலை கூறுகின்றது.
சூரிய சந்திர வமிசங்களைக் காட்டுதற்கும் மணிமேகலை
தம் பழமைபான சான்று தமிழில் இல்லை. இங்ஙனம்
பிரகப் பழைய சாளிலே இந்திர குலத்தினர் கொண்ப்பட்ட
சாகரது வழியிலே அல்லது சாகராய பல்லவர் வழியிலே
வந்தமைவால் கன்னர்கள் இந்திர குலத்தினர் கொன்று
வழங்கப்பட்டனர் போதும்? அன்றி, சோழர்களே இந்
திரன் வழியினர் கொண்பது ஒரு சாரார் கொண்கை. இந்
திரன் சூரியர் வழிப்பட்ட கடவுள் என வடமொழி தூக்
களிற் பெறப்படுமேனும், தமிழாறு தெய்வம் என்று சிலர்
கருதுகின்றனர். சோழர் தம் குல முதல்வனுய் வேர்
தனைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபட்டு வந்தன கொன்றும்
கூறுவர். பழைய சாளில் சோழர்கள் இந்திரதங்குப்
பெருஞ் செப்புடன் திருவிழாச் செய்தபோந்தமை சிலப்
பதிகாரம் முதலியவற்றால் வெளிப்படை. “காந்திரசன்
முதலாகவரு சோழன்” எனக் கவிக்கத்துப் பாணி கூறு
கின்றது. இவற்றிலிருந்து சோழர் இந்திர குலத்தர் கொண்
பது பெறப்படுமேல் அவர் வழியினரான கன்னர் இந்திர

குலத்தினர் எனப்படுவது அதனானே அகமையும். தேவர் என்னும் பெயர், இராசராச தேவர், இராசேந்திர தேவர், குலோத்தங்கசோழதேவர் எனச் சோழ மன்னர்க்கு வழங்கியிருப்பதும், கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் இவ்வருப்பினரும் தேவர் என வழங்கப்படுவதும் இங்கு அறியற்பாண.

இவ்வாற்றால் பண்டுதொட்டு வழங்கியுள்ள இந்தக் குலம் என்னும் வழக்கும் இவ்வருப்பினர்க்குப் பொருத்தமான தென்றே ஏற்படுகிறது. கள்ளர், கித்திர குலத்தார், தேவர், அழைவர், கடைவார் என்னும் இவ்வெவற்றும் இவ்வருப்பினரைக் குறிக்கும் பொதுவான பெயர்தான் என்பது தெளிவாகும்.